

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by
Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.

Вересень

8

September

1966

Із Тижня Поневолених Націй у Філадельфії

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК XXIII ВЕРЕСЕНЬ Ч. 8

Видає Союз Українок Америки
раз у місяць за винятком серпня

Редагує Колегія — Лідія Бурачинська,
Олена Лотоцька, д-р Наталя Іщук,
Ірина Пеленська, Марта Тарнавська,
Наталя Чапленко, Марія Юркевич.

Листування й передплату висилати
на адресу:

4033 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Tel DA 4-7304

Річна передплата в ЗДА і Канаді
від січня 1963 \$5.00

Піврічна передплата \$2.75

Річна передплата в Англії 1½ ф. ст.

Річна передплата в Австралії 4 а. д.

Річна передплата у Франції 10 н. фр.

В інших країнах рівноварт. 5 ам. дол.

Поодинокое число 50 центів

Зміст:

М. Тарнавська: Дозрівання
Перед Конгресом УККА

А. Богачевська: Наша виховна праця

Л. Бурачинська: Наші міжнародні
зв'язки

М. А. Кейван: Слідами Докії Гуменної

Г. Гошовська: Найбільш популярна
жінка

Л. Бура: Дешо про Наталю Пилипенко

Присутня: Про Курс Учителюк
Дошкілля

Акція Світового Руху Матерів
Добрі громадські взаємини
Із З'їзду ОУЖ Німеччини

Д-р З. Ясінчук-Гріффо: Від чого за-
лежить наше здоров'я?

О. Слюзар: Осінній обід

Є. Янківська: Таємниця успіху

Р. Коцик: Осінні міркування

Н. Наркевич: Маленький „крикунчик“

Г. Черінь: Завтра в школу!

О. Цегельська: Соняшник

Діма: Книжко, моя книжко!

На обгортці:

На вшануванні Тижня Поневолених
Націй у Філадельфії, між репрезентан-
тками інших поневолених націй,
Україну репрезентували пп. Рогозин-
ська і Процик.

(Фото: „Мева“)

OUR LIFE

VOL. XXIII SEPTEMBER No 8

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Tel DA 4-7304

Subscription in the United States
of America \$5.00 per year, half year
\$2.50. Subscription in Canada \$5.00
per year, half year \$2.75. Subscrip-
tion in England 1½ pound sterling,
per year. Subscription in Australia
4 Austr. dollars per year. Subscrip-
tion in France 10 n. fr. per year.

Entered as second class matter July
8, 1944, at the Post Office at Phila-
delphia, Penna., under the Act of
March 3, 1879.

Single Copy 50 cents

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Billborough Estate
Nottingham, England

Ukrainian Booksellers
49 Linden Gardens
Notting Hill Gate
London W. 2

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
16a Prospect St.
Glenroy, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ:

Дарія Мельникович
c/c No. 7 887 93 de Paris
26, rue de Torcy
Paris 18-e
France

On the Front Page:
Ukrainian girls at the Captive
Nations Week Ceremony
in Philadelphia, Pa.

На терені США

24. вересня — Конференція Орг. Ре-
ференток — Окр. Рада США у
Нью Йорку
2. жовтня — Конференція Орг. Ре-
ференток — Окр. Рада США у
Філадельфії
22. жовтня — Літ. Вечір „жіночого
пера“ — Окр. Рада США у Фи-
ладельфії
23. жовтня — Показ істор. строїв 64
Відділу — Окр. Рада США у
Ньюарку

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

1556 — 410 років тому княгиня А-
настасія Юрїївна Заславська з роду
Ольшанських доручила архимандри-
тові Пересопницького монастиря Гри-
горієві зайнятись перекладом Святого
Письма. Це Пересопницьке Євангеліє
закінчено у 1961 р. Воно є важливою
пам'яткою нашого церковного пись-
менства.

1876 — 90 літ тому народилась Лю-
бов Жигмайло, пізніша дружина про-
фесора Василя Біднова. Здібна жур-
налістка, вона писала в українській
і російській пресі на українські теми.
Під час I. світової війни працювала
в Т-ві Допомоги Біженцям, що було
засноване в Києві. У часі нашої дер-
жавности була головою Комісії для
Вивчення Рідного Краю. Була обви-
нувачена в процесі Спільки Визволен-
ня України.

1941 — 25 літ тому засновано у
Львові організацію „Жіноча Служба
Україні“. Першим її завданням було
— допомогти родинам арештованих
і жертвам війни. На чолі її станула
відома громадська діячка Константи-
на Малицька, а по її уступленні Ма-
рїя Біляк. Організація відкрила Філії
в повітових містах і на Волині. У
березні 1942 р. Жіноча Служба Укра-
їні розв'язалась, бо згідно з дома-
ганням німецької влади все громад-
ське життя муіло зосереджуватись
у рамках Українського Допомогового
Комітету.

З НАГОДИ ГРАДУАЦІЇ
подаруйте
ДОЧЦІ або СИНОВІ
„Дух Полум'я“

Лесі Українки
англійською мовою
у перекладі Персіфалія Канди
з передмовою К. Маннінга
Ціна \$3.50

Марта Тарнавська

ДОЗРІВАННЯ

В міському парку пахне рання осінь
і груди п'ють це запашне вино.
Як не прийняти вересня запросин
таких принадних, як колись давно?

Дрібним піском пересипаю радість,
неначе корм голодним голубам.
Стрункі думки, мов військо у параді,
ідуть туди, де далеч голуба.

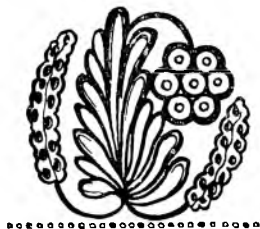
Бурхливий захват заливає груди,
неначе повинь золотих листків.
Вітрила хмар — крилатих мрій споруди —
несуть, мов стяг, мій задушевний спів.

Пташину щастя ось схоплю у жменю:
вона ж немов пухнастий білчин хвіст,
що вабить, кличе, і біжить від мене,
мов мить одна, що лиш в майбутнє міст.

Ловлю із сонця прядиво промінне,
що утікає, мов з долонь вода...

Любов моя — мов радість ця осіння,
така ж доспіла й вічно молода.

1957

Перед Конгресом УККА

Незабаром уже з'їдуться й розпочнуть свої наради представники наших громад на IX. Конгресі Українського Конгресового Комітету Америки, що відбудеться в днях 7.—9. жовтня у Нью-Йорку. Пов'язаний із 25-літтям УККА цей з'їзд матиме подвійне значення у житті нашого поселення.

Вже сам факт 25-літнього тривання цієї великої громадської централі каже нам з особливою увагою підготуватись до цього З'їзду. Адже в тих 25 роках вмістились великі і бурхливі події, пройшло велике переселення, формувались напрямні нашої політичної настанови. УККА виріс у передову громадську централю, якої думка й постанови мають першорядне значення для української спільноти у вільному світі.

XI. Конгресові УККА передувала також оживлена діяльність опозиції. Деякі громадські діячі з-поміж членів Політичної і Ширшої Ради висунули ряд домагань до громадсько-політичної діяльності УККА. На кількох зборах і нарадах передискутовано ці постулати. Союз Українок Америки теж вніс у доповіді п-ні Івани Рсжанковської, референтки плянування США, свої думки до майбутньої програми УККА. Вони торкались головню побудови і плянування праці УККА, що на нашу думку повинно бути більш чітке і продумане.

Декларация Ради Директорів із 18. червня 1966 р. внесла нові конструктивні думки і пропозиції в програму УККА, поширюючи ділянки культурної й видавничої діяльності та змагаючи до скріплення національної консолідації. Окремий натиск покладено на співпрацю й підтримку українських Церков обох віровизнань.

На цій підставі можна сміло будувати. Тому Відділи США, що є членами УККА (а таких є велика більшість), вишлють на Конгрес своїх делегатів і включаться живо в його наради. Адже конструктивна громадська праця є здавна нашим гаслом і громадські діячки, що виростили на своєму терекі в прсвідні одиниці, зможуть вложити цінні дари свого ума і серця і в загально-національну централю установу.

З Головної Управи СУА

П-ні Анна Богачевська
виховна референтка Гол. Управи СУА
Mrs. Anna Bohachevsky UNWLA
Educational Chairwoman

НАША ВИХОВНА ПРАЦЯ

Виховна праця СУА іде в різних напрямках, а саме в напрямі — української матері й родини, української дитини та української громади й її виховних установ.

Головним нашим завданням у відношенні до української матері — це допомогти їй у збереженні української духовності молодого покоління. Тому контакт із українськими матерями стараємось поширити і поглибити. На початку ми звернулись до української матері з закликом висилати дітей на літні оселі і включати їх у школи українознавства та молодечі організації. Далі стараємось нав'язати контакт із батьками, що їх діти є в дошкільному і шкільному віці та не є включені в передшкільні чи школи українознавства й молодечі організації. Окрему увагу звертаємо на дітей мішаних подруг, щоб їх притягнути до тих установ.

Далі стараємось організувати Виховні Семінари з доповідями

виснажених фахівців, де є обговорені виховні проблеми дітей різного віку. В тому обміні думок кожна мати може знайти розв'язку своїх виховних труднощів.

Впливаємо на українських матерів, щоб зберігали в родині звичайні традиції та передавали їх значення своїм дітям. Шануючи це багатство нашої традиційності скріплюємо джерело національної сили.

Наша увага для української дитини торкається у першу чергу їх дошкільного віку. Як відомо — це дуже важливий вік для формування характеру й національної свідомості дитини. Тому вважаємо головним нашим засобом праці — оснування й ведення Дитячих Світличок. При співпраці батьків ці Світлички стануть кузнями молодого покоління, де воно навчиться любити Бога і своє рідне.

Щоб поширити кількість Світличок (маємо 14) треба вишколити для них вчительський персонал. Виховній Комісії СУА вдалось при співпраці Окр. Ради СУА та в порозумінні зі Шкільною Радою УККА провести 4-місяч. Курс Учителюк Дошкільця у Філадельфії (10. лютого — 11. червня 1966) із знаменитим вислідом. Цей досвід слід поширити на інші Округи СУА. Тоді віримо, що в кожному українському осередку постануть одна або й більше Світличок і ми зможемо виціпити кожній українській дитині основи українознавства.

Але й шкільна дівора вимагає нашої спілки. В тій цілі Відділи повинні влаштувати Дитячі Зустрічі й курси дитячої самодіяльності, як хори, танки, писання писанок, покази фільмів, іграшок і читання казок. Це допоможе нам подбати про дозвілля нашої дівори і створити середовище для неї. Бо нас цікавить не тільки дівора, охоплена школами українознавства й молодечими організаціями. Але й ту дівору, що не належить до них ми хочемо зацікавити й притягнути. Для цього шукаємо

різних доріг у співпраці з виховними чинниками.

До цих виховних завдань належить також поширення української дитячої книжки. В тій цілі діємо в порозумінні з Об'єднанням Працівників Дитячої Літератури і при кожній нагоді стараємось дати їм нагоду для розпродажі книжечок.

Градуювальні Зустрічі влаштовані заходами СУА, вже від кількох літ гуртують градуантів середніх і вищих шкіл в наших Округах. Цей гарний звичай наближує нас до зацікавленості молоді і дозволяє — представити їй наші громади. Його слід продовжувати й поширити на всі наші Округи.

До тепер не всі Відділи мають виховних референток. А вона конче потрібна не тільки для виконання виховної праці, але й допомоги нашим виховним установам. Тому таку посаду вибрати чи коопитувати кожен хочби й найменший Відділ.

Бо й українська громада потребує нашої виховної допомоги. Українські школи, парохіяльні й українознавства, молодечі організації — ПЛАСТ, СУМА й ОДУМ — це установи, що заслуговують на підтримку жіночої організації. Чи то в цілорічній роботі з дітьми, чи то при влаштуванні літніх осель можемо подати їм помічну руку.

Ось такий перелік наших виховних плянів. Деякі з того ми вже почали здійснювати, але багато ще лежить перед нами. І тільки при співпраці всіх наших чинників, що розуміють вагу збереження української родини і дівори, зможемо їх здійснити. А справа дошкільця у системі виховання української дівори — це одна з основних діянок.

Анна Богачевська
Виховна референтка
Гол. Управи

Чи Ви були на останніх ширших сходинах Відділу? Присвятить один вечір у місяці на ту зустріч!

Чи ваша дитина включена в українську виховну систему?

Наші міжнародні зв'язки

Недавній газетний виступ, що відносився до участі голови СУА п-ні Стефанії Пушкар у Конгресі Міжнар. Жін. Ради у Тегерані, висунув на перший план справу міжнародних зв'язків. Сам факт наświetлення й поміщення його в пресі був доказом, що наш загальне обізнаний із цією справою як слід. Зв'язки з чужинським світом розгортають у нас у різних ділянках — політичній, науковій, професійній. У кожній із них є свої засади й правила. Тому цікаво буде наświetлити одну з тих ділянок, а саме — міжнародних жіночих організацій.

У 1966 р. припали Конезнції двох міжнародних центральних організацій, із якими пов'язаний Союз Українок Америки. У травні відбувся Конгрес Міжнар. Жін. Ради у Тегерані, а в червні Ювілейна Конвенція Ген. Федерації Жіночих Клубів у Шикаго. В обох конгресах представниці українського жіноцтва брали участь. Виступи й можливості української групи були зовсім різні, залежно від передумов праці на цьому терені.

Міжнар. Жін. Рада — це найстаріша міжнародня центральна, заснована в 1888 р. Вона створена з Нац. Жіночих Рад різних країн і має консультативний статус в ООН. У склад її Управи входять передові промислові діячки світу і вплив їх на хід різних подій є величезний. Тому й не диво, що жіноцтво кожної країни старається забезпечити там своє місце. Про те подбали також провідні українські жінки в 1919 р., створивши у Кам'янці Подільському Укр. Нац. Жін. Раду з Софією Русовою на чолі. У 1920 р. нас прийнято в члени цієї міжнародної централі. Однак з утратою нашої державності захиталась наша позиція в Міжнар. Жін. Раді (членами МЖРАДИ може бути тільки жіноцтво державного народу) і в 1928 р. ми це членство втратили.

Від того часу ми не брали участі в з'їздах цього „жіночого парламенту“.

Всі заходи поновити наше членство в Міжнар. Жін. Раді розбивались об суворі рямки її статуту. Однак в міжнар. зв'язках треба випробувувати різні дороги. Таку зважило з часом українське жіноцтво. Працюючи на нсвому поселенні Союз Українок Америки у 1952 р. став членом Національної Ради Жінок Америки. При найближчій нагоді, коли формувалось представництво на Конгрес МЖРади у Гелсінкі в 1954 р., Союз Українок Америки висунув свою голову п-ні Олену Лотоцьку як делегатку і її включено в склад американського представництва. По

довгих роках відсутності українська представниця знов засіла у лавках „жіночого парламенту“. Дарма, що в чужій протеприхильній нам делегації, вона змогла просунути внесок на підтримку і призначення екзильних жіночих товариств у цілому світі.

Союз Українок показав дорогу і від тієї хвилини на Конгресах МЖРади з'явилися українки у складі американської і канадської делегації. Вони не мають можливості виступу від своєї організації, бо звіт складає голова їх делегації, а можливості дискусії на пленарних сесіях дуже обмежені. Однак праця в Комісіях та Конференції Преси дають для цього добру нагоду і її наші пред-

Американська делегація в повному складі. Перша зліва п-ні Стефанія Пушкар, голова Союзу Українок Америки. Біля неї на нижньому ступені п-ні Л. Рабинс, голова Нац. Ради Жінок Америки.

From the Congress of the International Women's Council in Teheran: Delegation of the National Council of Women of U. S. First from left Mrs. Stefanie Pushkar, UNWLA President, third front Mrs. Luise Robbins, Pres. N.C.W. of U.S.

Користаймо з виховної системи!

Осінньою порою загомонять школи, залюдніють шкільні майдани, залунає в церкві дитячий щебет. Дітвора повертається до своїх звичних зайнять. Батьки й матері дбайливо заосмотрять її в усе потрібне. Бо ж починається новий шкільний рік.

Однією з важливих сторінок освіти є національне виховання нашої дітвори. А його дістане вона в школах українознавства, в молодечих організаціях Пласту, СУМ й ОДУМ-у. Тут вона дізнається про минуле свого народу, пізнає особливості української землі, навчиться українського письма й наблизиться до основ нашої культури. Ці скарби зостануться їй на все життя.

А й пам'ятаймо про вузли приязні, що їх українська дитина заключить у рідному гурті. Цей зв'язок буде для неї лучником з українською громадою. Дитяча приязнь — це міцний виховний чинник, що оправдається в пізнішому житті. Не згадуючи вже про товариша життя, що його теж зможе пошукати в рідному гурті.

Тому включаймо наших дітей в українську виховну систему! Це могутній чинник національного виховання, що разом із церквою й родинним домом формують її свідомість. Використаймо навчання українознавства, мистецьких предметів, релігії в українській мові! Включімо нашу дитину у здорову, національно-дружню сім'ю молодечих організацій!

ГОЛОВНА УПРАВА СУА

ставниці звичайно використовують. Наші домагання і внески мусять бути узгіднені з головою делегації та не торкатись політичних справ, бо їх у засаді Міжнар. Жіноча Рада оминає. Та в насвітленні якоїсь культурницької чи гуманітарної акції можна просунути певні потрібні чи корисні справи. В такий спосіб удалось п-ні Стефанії Пушкар у Тегерані включити в працю Комісії Міграції справу сполуки роз'єднаних родин.

Цьогорічна наша участь увінчалась ще одним успіхом. Однією з тем Конгресу була розбудова домашнього промислу та прикладного мистецтва. Завдяки участі п-ні Пушкар у дискусійному панелю її запрошено, як знавця, до Комісії Домашнього Промислу Міжнар. Жін. Ради з осідком у Женеві. Тим самим українка увійшла до провідних органів Міжнар. Жін. Ради, що може стати підставою до тіснішої співпраці.

Отже наше членство в Нац. Раді Жінок Америки та наша участь у Конгресах Міжнар. Жін. Ради поволі просувє нас на найвищій площині жіночого руху. Правда, ми там не можемо вивісити нашого прапора, або висувати проблем українського жіноцтва, бо ми не є там повноправним членом. Але ми теж здобули собі там місце і при-

знання, з нами рахуються як із різнорядним чинником. Поміж Нац. Радами різних країн маємо багато приятелів. Зокрема в тих країнах, що борються з впливами комунізму, нас розуміють і підтримують. Та й із іншими представницями провадимо інформаційні розмови й роздаємо літературу. Можемо гордитись тим, що з-поміж екзильного жіноцтва українки єдині добилися тієї позиції і впримують її.

Зовсім інакше представляється наш зв'язок із Ген. Федерацією Жіночих Клубів. У чому основна різниця наших осягів і нашої там позиції?

Ген. Федерація Жін. Клубів була донедавна американською жіночою централею. На переломі 30-их і 40-их рр. наші Окр. Ради у Дітроїті і Нью-Йорку стали членами місцевої Федерації і тісно з нею співпрацювали. Щойно в 40-вих рр. Центральна СУА почала робити заходи вступити в члени Централі. У 1946 р. Союз Українок Америки осягнув це, але остаточна форма його членства вивисилась щойно у 1950 р. Це є заприязнене членство, що дає підставу до участі в Конвенціях без права складати звіт.

У 1952 р. заснувалась при Ген. Федерації Жін. Клубів міжнародня секція. Вона швидко розросла-

ся в велике міжнародне зборище, що гуртує 155 заграничних жіночих товариств. Союз Українок Америки, будучи краєвою організацією, не міг туди увійти. Однак він впровадив туди іншу жіночу Централь, а саме — Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій (СФУЖО). Це й завершене цього року членством СФУЖО у Ген. Федерації Жін. Клубів та першим виступом його місто голови п-ні Олени Лотоцької на Ювілейній Конвенції у Шикаго. Для звіту чужинських жіночих товариств зарезервований окремих день Конгресу, що заповнений їх звітами та наміченням програми праці на майбутнє.

Можливості внесків та домагань на терені Ген. Федерації Жін. Клубів значно більші, ніж на терені Міжнар. Жін. Ради. Ген. Федерація не боїться політичних тем і велику частину своєї програми присвячує освідомленню свого членства про загрозу інфільтрації, міжрасової боротьби, війни у В'єтнамі і т.д. Свої напрямні в цій акції достосовує до головної лінії американської політики. Це теж звукує наші можливості, тим більше, що тут знаходимо поруч себе й представників інших екзильних народів, як балтійок і чешок. Однак в сполуці з ними можна порушити неодну спільну політичну справу.

Над цим тепер Світова Федерація Українських Жіночих Організацій зможе працювати. Тереном впливу Ген. Федерації Жіночих Клубів є американські політичні круги, отже всі наші акції мусять бути достосовані до того факту. Наприклад — акцію за відновленням серії значків „Борців за Свободу“ може піднести одна з балтійських представниць, якщо ми підтримаємо їх у домаганні поширення радіо Вільної Європи.

Отже як бачимо, кожен міжнародний терен має свої можливості і труднощі. Всюди мусимо знайти свій спосіб вивязу. Тому не можна переносити методів одного терену на другий, або міряти всі осяги однією міркою. До того треба всоуди шукати союзників для наших змагань.

Чи ви вже вирівняли передплату за „Наше Життя“?

Слідами Докії Гуменної

Скдалося так, що у травні ц. р. ми (едмонтонський Гурток Книголюбів) читали репортаж Д. Гуменної пн. „Вічні вогні Альберти“. При тому хоч-не-хоч мусіли ствердити, що авторка засоромила нас. Вона, впродовж свого кількатижневого побуту в Альберті оглянула її докладніше, ніж ми впродовж кільканадцятирічного. Хоча б її поїздка до Дромгелеру, у „погані землі“ (бедлендс), де викопують кістяки динозаврів. Хто з нас був там? Аж ніяково признатися, що ми, близькі сусіди, можна б мовити земляки дромгелерських динозаврів, бачили їх хіба по музеях Отави, Торонта чи інших Нью-Йоркв.

Цікавість письменниці до світу, зокрема праісторичного, перейшла мов інфекція на нас, її читачок. Отож ми одногослосно й ентузіастично постановили піти її слідами й оглянути „погані землі“. Зрештою це весна, коли в емігрантів у крові відзивається мандрівний зов, а преса аж рябіє від оголошень усяких в'їздів та зустрічей — партійних, професійних, регіональних то що. Нашому безпартійному, не професійному і не конфесійному Гурткові якраз підходить зустріч із динозаврами — дивовижними ящкурами, що випередили українських поселенців у Канаді на грубі мільйони років. До того хтось згадав, що у червні на поганих землях квітнуть кактуси. Це звучить, як казка у нашому альбертійсько-сибірському кліматі і збільшує охоту до їзди. Отже їдемо всі, ні, більше ніж усі, бо дехто хоче їхати з родиною — у сумі тридцятькілька осіб. Винаймаємо автобуса, а кошти . . . — та хто б там числив ті марні долари!

На провідника прогульки ми запросили д-ра геології Л. М. Байрака, молодого науковця з альбертійського університету, якого мати є членом едмонтонського Гуртка Книголюбів. Дату дводенної прогульки визначено на 18-19. червня. Це трохи далеко від травневих сходин і залишає багато часу до передумувань. Книголюби почали думати й числити — хто троші,

хто домашні обов'язки, хто час. Від обчислювань поблідли візії розквітлих кактусів та завмер ентузіязм. Хоч манить прогулька, га різні „але“ і „якщо б“ поставали впоперек дороги і ніяк їх не об'їдеш. Вже здавалося, що всі плянування пішли на марне, прогульки не буде.

Все ж таки ми поїхали! Вправді не тридцятькілька, тільки дванад-

виглядала так, як ця статуя. А взагалі динозаври мали дуже різноманітний вигляд, величину та звичаї. Одні жили у воді, другі ходили по землі на двох або і чотирьох ногах, ще інші літали за допомогою оболон, як у лиликів. Одні мирно паслися, другі — м'ясоїдні хижаки — жили з розбою. Довгий час (звизж мільйона років) земля належала цим зминокровним ящу-

Із прогульки до Дромгелеру:

Зліва до права: д-р С. Монастирський, пп. А. Байрак, О. Монастирська, М. Лерхен, С. Базюк, С. Климкович, Н. Аронець, О. Харина, д-р М. Кейван. Коло шофера д-р Л. Байрак.

Ukrainian Bookclub in Edmonton, on a trip to Dromheller, Alberta

цять, і не чартерованим автобусом, тільки двома автами, але поїхали. У нашій дванадцятці було сім книголюбів і — крім д-ра Байрака — четверо гостей, в тому одна гостя аж із Відня. Пані у більшості (дев'ять), як годиться жіночому клубові, а ще й читачкам Д. Гуменної, такої щирої прихильниці матриярхату.

До Дромгелеру в'їжджаємо по десятій вечора.. В'їзду береже динозавр — зелена потвора, що прикуцнула на могутніх задніх лапах і такому ж хвості. Малі „руки“ звісила перед мезивним тулубом, що переходить у грубу шию та незугарну плоску голову. Довгий пидсок відчинений аж по вуха, а ньому зуби наче гострий частокіл — і найвідважнішого дентиста перелякали б.

Одна порода динозаврів справді

рам. Їх доба (звана мезозойська) закінчилася 70-65 мільйонів років тому і тільки дрібні породи ящірок перетривали до наших часів.

За спиною свого сторожа-динозавра дремає альбертійське містечко. У його копальнях вугілля, сьогодні вже переважно нечинних, працювало колись багато наших робітників із другої еміграції, в більшості комуністів. (В одній вітрині бачимо український афіш про концерт Т.О.У.К.)

Заїжджаємо до готелю і розташувуємося на ніч. На жаль спання не надто нам вдалося, бо у готелі до пізньої ночі п'ють пиво. А мешканці Дромгелеру мабуть унаслідили які копита чи ратиці по динозаврах і вистукують ними по сходах, аж луна йде!

Та врешті все затихло, ми трохи проспалися і ранок — привітний

Серед такого краєвиду знаходяться кістяки динозаврів
“Bad lands” of Alberta province where carcasses or dinosaurs are excavated

ранок під погідним небом — настроїв нас погідно. Тільки випивши каву, ми поїхали так зв. шляхом динозаврів у напрямі „поганих земель“.

Це не зовсім влучна назва — хіба з точки погляду практичних хліборобів, бо ці землі їм непридатні до ежитку. Зате науковці збирають на них багатий врожай у формі скам'янілих залишків звіринного та рослинного світу з-перед мільйонів років. До того вони дивно гарні своєрідною дикою красою. Краєвид тут настільки відмінний від того, до якого звикли очі, що зразу аж моторошно робиться. Немає піль, покритих збіжжям, ані зелених пасовищ зі стадами худоби, немає лісів чи навіть тих характеристичних для Альберти гайків над малими водами. Тільки неповорухні скелі, закляті у дивно-хімерні форми, мовчки насторожилися обабіч дороги. З різноманітністю форми контрастує регулярність різнобарвних смуг, що ними ці скелі розмальовані впоперек. Сіраві, жовтаві, червононяві, то ясніші то темніші назерствування пробігають рівними пасмами, одне верх другого. Кожне походить з іншого віку, має різний хемічний склад і неоднакову твердість, тобто відпорність на атмосферичні впливи. Тому то і зуб часу (ерозія) у формі вітрів, дощів, морозів та відлиг, що тисячеліттями гризе ці скелі, більше пошкодив м'які шари, ніж тверді. Це і надало їм тих дивовижних форм, з яких найбільше кидаються в очі т. зв. „пуду-с“ — скелясті

колюмни, покриті на верху ширшою шапкою, що робить їх похочими на велетенські гриби.

Та першим і головним різьбарем цих земель була річка Червоного Оленя у час своєї бурхливої молодости — десять тисяч років тому. Вона і її, сьогодні вже висхлі допливи, вижолобила глибокі та кручені яри, відкриваючи при тому земні наверхствування з-перед мільйонів років. Найнижчі верстви походять з кінця мезозойської епохи ящурів і зберігають у собі залишки того часу. Вище відклалися молодші шари, між якими є і вулканічний пил з колишніх вулканів Монтани і залишки моря, що вкривало Альберту. Ось власне ми зупинилися перед написом „ойстер бед“, а крижкий ґрунт під нашими ногами густо інкрустований малими перлистами мушлями — доказ, що тут колись було морське дно.

Звідси повертаємось знову до Дромгелеру, оглянути музей, а потім ідемо туди, де викопали динозавра — місце за яким безуспішно шукала Д. Гуменна.

Музей у Дромгелері у порівнянні з музеями великих міст такий, як ті міста у порівнянні з Дромгелером. Це одна простора кімната, в якій центральне місце займає кістяк динозавра трав'яної породи з шиском, похочим на дзьоб качки. На стінах таблиці з датами, графіками та зображенням різноманітних ящурів. Попід стіни засклені полицки, а на них скам'янілі залишки звіринного та рослинного світу мезозойської доби,

знайдені у ярах річки Червоного Оленя.

Тільки один експонат у музеї походить із іншої, небагато молодшої епохи. Це кістяк бізона, предка американських бобалів та європейських зубрів. Йому тільки 11,000 років, а знайшов його провідник нашої прогульки д-р Л. Байрак. З черепа цього бізона він видобув велику каменюку — кам'яну сокиру, що нею могла послугуватися тільки людина. Тому ця знахідка дуже цінна, як перше і досі єдине свідцтво про людей у тому часі в Альберті. Вона також служить для визначення дати уступлення льодовика з цих земель.

Оглянувши музей, знов покидаємо місто. Ідемо довго шутрованою дорогою у супроводі безулиного монотонного стукоту камінів об авто. Робимо зупинку на обід, а тоді виявляється, що кожна пані набрала харчів досить, щоб нагодувати всіх учасників прогульки і ще хоч двох динозаврів. Аж жаль, що більшість цього печеного, вареного та смаженого багатства залишається невикористаним.

Після обіду маємо йти пішки в одне недоступне для авт місце, де знайдено і залишено кістяк динозавра. Д. Гуменна не могла туди потрапити а це й не дивно, бо — як інформує нас д-р Байрак — досі було там всього двадцять кілька людей. Уряд плянує допровадити туди повітряну залізничку, щоб туристи мали змогу їхати та оглядати, без змоги збирати кошти, в які те місце винытково багате.

Книголюбам щастить. На прохання д-ра Байрака один урядовець цього провінційного заповідника, погодився завести нас туди. Ми відважно дряпаємося на плятформу малого та високого, пристосованого до терену, вантажника, і ідемо стоячи дуже горбова тою та неменш крутою доріжкою. Перед очима пересувається безконечний ланцюх високих, грізних та чудно різьблених скель-велетнів. В порівнянні з ними ті, що ми бачили вранці, виглядають як лагідна дитяча версія „поганих земель“. Там враження неповорухності скель, тут якоїсь внутріш-

(Закінчення на ст. 8)

Найбільш популярна жінка

В більшості ми несвідомі того, що жінки Сходу — в кільканадцяти дослівно роках здобули ті позиції, за які жінки Заходу змагалися десятки років. В повному запалі вони використовують всі нагоди, що їх дають їм найновіші суспільно-політичні переміни, а які наступають, як наслідки звільнення їх країн із колоніальних пут.

В Індії розвинув цей рух жінок сам Магатма Ганді. Одним із творів такої його політики є власне особа теперішнього прем'єра Індії Індіри Ганді, що від малої дитини виховувалась і зростала в дусі пробудження нової нації.

Ми свідомі того, яке значення має в Азії Індія. Індія і Китай — це дві країни, що їх внутрішній суспільно-господарський розвиток обсервує цілий світ, щоб побачити, котрий устрій покажеться кращим для нових націй, що все ще шукають для себе зразку на майбутнє. Всі симпатії вільного світу є по стороні Індії, що є крайньою модерної демократії у противенстві до тоталітарно-комуністичного режиму в Китаї. До того треба додати, що Індія незвичайно перенаселення (480 мільйонів), дуже вбога, а низькою життєвою стопою. Країна з великим числом мов (14) та двома головними віровизнаннями (Гінду і Музулмани), побіч інших менш чисельних. Це є федеральна країна, зложена з численних менших і більших провінцій. Тут крім голоду, частого гостя, існують постійно тертя політичного, расового, релігійного та громадського характеру. Годі знайти країну, що мала б стільки внутрішніх важких проблем.

Думалося, що на пост прем'єра треба людини непересічних здібностей і сили характеру. Та Індія не турбувалась думками західних політиків і вибрала особу, на її думку найбільш відповідну. Прем'єром Індії стала Індіра Ганді.

А тепер пригляньмося, як вона зростала і формувалась. Народилась 19 листопада 1917 р. в Аллагабаді в багатій родині Негру. Дід

Індіри по батькові, адвокат Моті-лал Негру, тітка Вія Лакшмі Пандіт та батько Джаягарлал Негру приєдналися до змагань Магатми Ганді в боротьбі за освободження Індії. Мати Індіри, тендітна та хорошичана Камірі, теж брала участь у тому змаганні. Збори нелегальної конгресової партії відбувались у домі батьків Індіри і вона ще дитиною була свідком арештувань батька, не раз матері й батька, а також і діда. Траплялось, що коли приходив гість у хату, мала Індіра перепрошувала, що „нікому його прийняти, бо мама, тато й дід — арештовані“.

Політичне виховання Індіри почалось у ранньому віці. Сама згадує, що залюбки збирала домашню прислугу, вилазила на стіл і виголосувала до них палкі політичні промови. Її дитячі роки були самітні, вона не пам'ятає забав із дітьми. Вона вчила своїх дяльок машерувати в рядах Ганді і нібито приводила їх у в'язницю. У 1926/27 рр. вона перебувала з хворою на легені матою у Швайцарії, що померла в 1936 р. Коли Індірі було 12 років, політичні події перестали бути для неї забавою. Вона зорганізувала зі шкільної дівчороти „мав'ячу бригаду“, що мала на меті переносити тайні інформації під очима британської сторожі до і від провідників національного руху. Вони також пікетували крамничі, що продавали англійські одяги. Бо як нам'ятаємо, Магатма Ганді кинув клич, щоб Індія влягалася в тканини, що їх сама може виробити.

Сам Негру ніжно любив свою дочку, але її вихованню не міг присвятити багато часу. Тому кожного разу, коли попадав до тюрми, то цей „вільний час“ використовував на політичне усвідомлення Індіри. З того часу походять його листи, що пізніше були зібрані й видані. Ось уривок із листа до 13-літньої Індіри на її уродини. „Чи пригадуєш собі, як ти була зворушена історією Жанни д'Арк? Сьогоднішня ситуація в Індії — це творення історії. Не знаю, яка

частина Тобі припаде. Моїм бажанням є, моя маленька, щоб Ти виросла на хороброго воїна у служінні Індії“.

В таких обставинах виростала молода Індіра. Вона перебувала у школах у Швайцарії, сидів рік в Англії, де студіювала історію в Оксфорді та була активна в студентському рухові під проводом відомого Крішна Ненона. Далше продовжувала студії в Індії а в 1938 р. увійшла в члени Індуського Національного Конгресу. У 1942 р. Індіра проти волі та великого спротиву батька одружилась із адвокатом Ферозе Ганді, якого прізвище носить по сьогодні. Повернувшись із пошлюбної подорожі до Кашміру, її арештовано разом із чоловіком, коли була на чолі жіночої демонстрації на вулицях Аллагабаду. Перебуваючи 13 місяців у тюрмі вона вчила там неписьменних читати й писати.

Згодом політичні події в Індії пішли скорим ходом. У 1947 р. що британську колонію поділено на Індію і Пакістан, а прем'єром Індії був назначений Негру. Країна дістала свого справжнього господаря, але місце біля нього було порожнє. Негру запросив свою дочку і вона погодилась допомогати батькові. Проти цього рішення висловився її чоловік, але Індіра не послухала його й від тоді вони стали жити нарізно. Їх двоє синів Раїв і Санжа були з матір'ю. Чоловік Індіри помер у 1960 р.

У Делгі почався справжній політичний вишкіл Індіри. Вона товаришила батькові в різних подорожах, переживала з ним різні кризи, брала участь в осягах і поразках. Поволі вибивалась на політичному полі. У 1955 р. її йменовано членом 21-членного Виконного Комітету Національного Конгресу. У тому ж році її вибрано, як першу жінку до Центрального Виборчого Комітету, якого завданням є вибирати кандидатів до парламенту. Стала членом Загально-Індуського Комітету Суспільної Опіки, що працює під наглядом Комісії Плянвання. У 1959 р. її ви-

СЛІДАМИ ДОКІЇ ГУМЕННОЇ

(Закінчення зі ст. 6)

ньою їх схвильованості. Це викликає тривогу у думках. Думка поспішно починає шукати чогось по всіх закутках пам'яті — у пережитому, передуманому, прочитаному, баченому у снах — чогось подібного, до чого б можна порівняти те, що кругом нас. Та де його знайти? Хіба фантастичні повісті та фільми про інші планети — бо на землі нічого подібного ніхто з нас не бачив.

Здається, що людина, залишена тут самотньою на довгий час, мусіла б збожеволіти посеред цих могутніх та мертвих скель. Хіба що вирятувало б її часте споглядання на небо — воно таке по-

брано президентом Національного Конгресу, що не йшло по лінії бажань її батька та зустрілося з закидом „непотизму“. Помимо того, що Індіра мала марку радше лівої політичної орієнтації, вона строго скритикувала тодішній комуністичний уряд провінції Керала і в висліді того президент Прасад його розв'язав. На чолі суспільної опіки вона присвячувала велику увагу дітям. Була головою Комітету Дитячої Суспільної Опіки і дала почин до засновання групи добровольців, що в співпраці з ЮНІСКОФ-ом навчає, як піклуватись дітьми.

Джавагарлал Негру помер у березні 1964 р. Індіра була при ньому до останньої хвилини та й не проливалася сліз, як довго тривав похоронний обряд. Потім біль взяв верх і вона відокремилася, щоб у риданнях виплакати своє горе. Хотіла відійти від публичного життя. Та прем'єр Шастрі не допустив до того. Він запропонував їй пост міністра загр. справ, що вона не прийняла. Але під його натиском стала міністром інформації, мабуть тому, що не дало їй нагоду далше бути в контакт з народом.

Від того часу Індіра Ганді стала однією з найбільших популярних жіночих постатей у світі. У публичних виступах вона здається стриманою й холодною, але її струнка силуетка, шляхетні риси обличчя та мальовнича ноша кажуть забути про те. У своїх подорожах вона бореться за розвиток і спокій Індії і всюди знаходить підтримку і зрозуміння.

гідне та привітне, як над рештою нашого щоденного світу. Білі хмаринки на ньому аж надто наївні для цього краєвиду — краще годилися б важкі темні хмари.

Зупиняємося перед малою обгородженою хаткою з дерева. Це своєрідний мавзолей, в якому переховується кістяк динозавра. Його залишили у скелі, де знайшли, усунувши тільки верхні частини, щоб відкрити всі кістки. А які вони могутні, оті кістки, поглянути тільки на широчезні ребра, що мільйони років тому знерухомили в останнім віддиху!

Довідуємося, що в поближжі є ще отакі два „мавзолеї“, а взагалі у долині річки Червоного Оленя знайдено вже коло тридцять цілих скелетів динозаврів, що знаходяться по музеях всього світу. А скільки їх ще захованих лежить і лежатиме, поки атмосферичні впливи не знищать скелі і не відкриють їх цікавим людським очам. Тоді почнеться довгий, працюватий та дуже обережний процес видобування та консервування крихких кісток.

Під нашими ногами таки справжнє цвинтарництво пропашого світу — кісток, хоч допатою греби! Та їх не вільно збирати — урядово заборонено. Крім уряду вони мають ще власну сторожу — густо розкинені низькі кущі кактусів з довгими закривленими колючками. Для непроханих інтрузів — колючки у пальці, у ті зачланні людські пальці, простятнуті по екзотичні жовті, червоні чи фіолетні квітки. Розквітлі кактуси — це єдиний спомин Альберти про той давній час, коли вона ще не знала зими, коли її вкривали пальми та кипариси, а у теплих багнах дримали лінійні велетні — динозаври.

Та колючки не відстрашують нас, бо ми з тієї нахальної людської породи, що все хоче загарбати для себе. Ми вигребуємо цілі кущі кактусів та інших рослин, щоб пересадити їх у власні городи.

Час на поворот. Знову та сама крута дорога, перед очима відразу пересуваються химерно різьблені скелі, тільки у відворотному порядку. Всі вони немов створені для якоїсь могутньої драми і тому їхня мозаїчна пустка дратує та пригноблює. Аж хочеться, щоб

з-поза цієї скелі-стіни з диким криком вискочили мальовничо прибрані індіяни... Або щоб на збочці тої велетенської піраміди появилася трагічна та самотня постать нашого Осьмачки... А може Мар'яна Вересоч, нудьгуючи світом, буде тут шукати розради у прадавньому, що під ногами... А її скарга майбутньому відіб'ється голосною луною від оцих каменюк...

Ми доїхали до місця, де залишили авта. Починаємо поворот, бо перед нами далека дорога. Думки все ще блукають по могутніх зарисах скель, але очі вже сприймають зелень піль, дерев, відблиски заходу на дахах. Насуваються сірі хмари, заслоняють скелі. Зривається сильний вітер, розвіває образи у мозку, і авта й думки вже йдуть відомими дорогами — до щому.

А все ж таки прогулька була дуже гарна!

КНИЖКОВИЙ ПОДАРУНОК

Недавно тому наспіло з Німеччини кілька пачок із книжками. Рівночасно сповістила нас тодішня голова Об'єднання Українських Жінок п-ні О. Бойко-Сулима про цей подарунок. Він походить не з засобів ОУЖ, а тільки з його дбайливості й ініціативи.

У приміщенні Українського Вільного Університету у Мюнхені нагромадилось велике число книжок, що їх зложили різні видавництва чи окремі люди під час великого переселення. При переїзді університету на нове приміщення треба було цих книжок позбутись, бо там уже не було місця для них. Отже й Об'єднання Українських Жінок взяло на себе це нелегке завдання. Почистивши й упорядкувавши книжки Гол. Управа спакувала їх у відповідні пачки й розіслала своїм Відділам та й іншим заприязненим жіночим організаціям. За цю роботу належить їй щира подяка.

У списку надісланих книжок є популярні видання, як „Оборона Буші“ Старицького, „Енеїда“ Котляревського, „Закоханий чорт“ Стороженка. Було б гарним завданням для наших Гуртків Книголюбів і Відділів США — зайнятись розпродажню їх. Книжка повинна йти між людей! Такої думки були наші посестри за океаном, коли нам їх послали. А ми повинні це ділом доказати.

Децо про Наталю Пилипенко

Над Десною, тією „зачарованою“ рікою народилась вона. У старовинному Чернігові пройшли її дитячі роки. В атмосфері війни й резолюції розквітла її юність.

А те, що перерішило її життя, сталося ненадібно. Чернігівська „Просвіта“ ставила театральні вистави й молоденька гімназистка прийшла послухати проби. Підготувляли „Мартина Борулю“. Аж ось неузв'язка з тим, що „артистка“, яка мала грати Марисю, не явилась. Безцеремонно притягнули її до гурлу, встромивши ролю в руки. І вона стала грати...

Так воно почалося. Потім пішли інші вистави й інші ролі. Аж вкінці „Чорна Пантера“ Винниченка дала молодій дівчині певність, що вона призначена для сцени.

Та цього було мало. Бо від драмгуртка „Просвіти“ до справжнього театру велика відстань. Як поконати її провінційній панночці без сценічного вишколу та зв'язків?

Але в вісімнадцять літ немає нічого неможливого. Гімназія вже залишилась позаду, а перед нею відкрилась дорога до університету. То ж ясно, що треба виїхати до Києва. А там, думалось, уже доб'ємось свого. Тим більше, що в журналі „Музагет“ була оповістка Лесь Курбаса про те, що в Києві постав Перший Драм. Театр ім. Шевченка, до якого набирають молоді таланти.

І так це сталося одного погідного вересневого дня 1920 р. Молода дівчина іде Хрещатиком шукати своєї долі. Вона прямує до університету, але на думці в неї займа Музагету. І хто б повірив? На перехресті вулиць, там де невеличке стовповище, перед нею мелькнуло знайоме обличчя. Це ж Лесь Курбас! Хіба не він? Такий же самий, як на світліні у Музагеті! Вона не сміє цієї хвилини пропустити...

І ось „провінційна панночка“ переборює несміливість і звертається до незнайомого. Це був справді Лесь Курбас. Миле молоде личко його мабуть зворушило й він спрямував цю адептку театрального

мистецтва до приміщення Молодого Театру. Так перерішилась її доля...

Молодий Театр постав із студентів драм. школи Миколи Лисенка. У квітні 1919 р. він об'єднався з Державним Драматичним Театром і став зватись театром ім. Т. Шевченка. Для молодой дівчинини тут відкрився новий світ. Ставили тут ті ж п'єси, що й у Чернігові, але як ставили! А „Цар Едип Софокля чи „Макбет“ Шекспіра це були шаблі, що про них і не мріяла... А вже коли побачила Курбаса інсценізацію „Гайдамаків“ то глибоко відчула переродження українського театру.

А в 1922 р. народжувався „Березиль“. У Театральній Студії Терещенка Курбас приймав акторів і там молода Наталя пройшла свій іспит. Її прийняли й вона була безмежно щаслива. Перша п'єса, що в ній виступила — це був „Жовтень“ із Лопатинським, Ігнатовичем у головних ролях. Але це був тільки початок роботи. Від актора тут багато вимагали й увесь вільний від проб час треба було присвятити студіям. Поставі голосу, фізичній справності тіла, музичній освіті.

Праця з режисером проходила дуже цікаво. Курбас не говорив багато під час проб, зрідка лиш показував, а радше виявляв, що в актора було добре, а що недостатне. Його сам погляд був вимовний. Актори його обожали й тому проби в цій атмосфері проходили легко.

Молода Наталя скоро вжилась в це середовище. Грала в різних п'єсах, майже не було вистави, в якій не брала б участі. На цей час припадає й її одруження з видатним актором. Народження дочки доповнило це щастя.

У 1926 р. „Березиль“ перенесено до Харкова. Це час його розквіту, коли п'єси Миколи Куліша наповнили динамікою його самотній ріст. До п'єси „97“, що її поставили ще в 1922, дійшов „Народній Малахій“ у 1927 р. і „Мина Мазайло“ у 1929 р. Цей неповторний час пов'язаний у неї з

Наталя Пилипенко в ролі тьоті Моті в п'єсі Мик. Куліша „Мина Мазайло“
Ukrainian actress Natalya Pylypenko,
now residing in New York

одним жестом драматурга. Після п'єси „Нар. Малахій“ він зайшов до неї в гардеробу і мовчки її поцілував. Це було найбільше призначення, що його вона перенесла через ціле життя, як згадку і подяку.

А потім прийшов розгром „Березолю“ й її власного життя. Вона пам'ятає, як у 1933 р. Курбас на останній зустрічі з акторами провів підсумки своєї праці. Це була рокова зустріч, що поклала край великому творчому шуканню режисера й його однодумців.

А вона пережила тоді своє власне горе. Чоловік виїхав у кінову експедицію й довго не повертався. Вона пішла на кінофабрику довідатись про нього і їй брутально кинули в вічі, що він „враг народа“ й тут їй нічого більше не скажуть...

Вона грала ще цілий рік. Невимовно важко було щовечора входити в інший настрій і трепетно чекати вісток про нього і про себе. Аж під час гостинного виступу в Дніпропетровську довелося прочитати на дошці приказ наркомоса про своє звільнення з театру.

Повернулась до Києва з дочкою. Найбільше тривожила її думка, що її донечка Діма не зможе вчитись. Адже родини репресованих тоді суворо переслідували, а дітей „ворогів народу“ позбавляли осві-

Наші Градуантки

Черговою Округою, що подала нам список своїх градуанток — був Рочестер, Н. Й. Знов ряд молодих дівчат і жінок закінчили вищу освіту, що принесе користь їм самим та нашій спільноті. Широ вітаємо їх на новій дорозі життя! Вперше 47 Відділ СУА привітав їх також на окремій Градуаційній Зустрічі. Широ дякуємо Окружній Раді й 47 Відділові СУА за заходи в тій справі.

Христина Дзюба, студії електричної інженерії зі степенем магістра (M. S.) у Стейтовому Університеті Нью Йорку в Бофало. Перед тим одержала бакалавреат з електричної інженерії в тому самому університеті (1964 р.). Тепер працює в дослідній роботі свого фаху в Летунській Лабораторії Корнел університету. Плянє досягнути докторат.

Марта Кокорудз - Левизька, студії бібліотекарства в Колумбійському університеті в Нью Йорку зі степенем магістра (M. S.) Перед тим одержала бакалавреат із російської мови в Бернард Каледжі в Нью Йорку (1965 р.).

Роксоляна Білас, студії педагогії зі

ти. Але це вдалось перебороти. Життя влаштувалось наново, хоч уже далеко від театру.

Та вибухла війна й Україною прокотився фронт. Знов нові турботи за прожиток і страх за дочку. Врешті вхопили її на роботу до Німеччини й мати подалась за нею добровільно. Їх розділили і щойно по довшій мандрівці вони зійшлися разом.

Довгі роки свого побуту в Парижі Наталя Пилипенко радо згадує. Хоч доля присудила їй різні „ролі“ в житті і тут може й найтруднішу. Але вона не забувала улюбленого театрального діла. Під її режисурою театральний гурток ставив Наталку Полтавку й інші п'єси побутового театру, що його спрагнені були наші поселенці.

Недавно тому Наталя Пилипенко прибула до Америки. Тут зустріла давніх друзів ще з часів „Березоля“ — Олімпію Добровольську й Йосипа Гірняка, тут вона знов об'єдналась із дочкою і внуком. Але сумує за театральною працею, що її з таким трудом провадила в Парижі: без цього не може жити її душа. **Л. Бура**

степенем магістра в Ст. Роз каледжі в Олбані. Перед тим осягнула бакалавреат з педагогії в тому самому каледжі.

Оксана Галькевич, студії математики зі степенем В. А. в Стейтовому університеті Нью Йорку в Олбані. Користувалась стипендією стейту Нью Йорк. Весь час студій була на деканській листі і закінчила з відзначенням „cum laude“. У часі студій стала членом товариства кращих студентів університету „Signum“ і членом почесного математичного товариства „Kappa Mu Epsilon“. Пластунка-виховниця і провідниця юнацьких гуртків.

Христина Хруник, студії соціології зі степенем В. А. в Стейтовому університеті Нью Йорку в Бофало. Плянє працювати й продовжувати дальші студії.

Оксана Городецька, студії історії в Сиракюзькому університеті зі степенем В. А. Плянє продовжувати студії в тому самому університеті.

Христина Вашук, студії політичних наук зі степенем В. А. у Стейтовому університеті Нью Йорку у Бофало. Плянє далі продовжувати студії в Джорджтаунському університеті.

Лідія Пашковська, студії інженерії в університеті Нью Йорку в Бофало зі степенем В. S. Буде працювати асистентом в тому самому університеті та готуватись до магістерії з летунської інженерії.

Лідія Грицков'ян — студії ведення підприємства в А. В. С. Бизнесовому Каледжі в Олбані зі степенем В. S.

Христина Сінкевич — студії біології в Назарет Каледжі в Рочестері зі степенем В.А. Почала вчителювати в Рочестері.

Марія Швець, студії медичної технології в Технічному Інституті в Бофало зі степенем В. S. Плянє продовжувати студії.

Євгенія Петрович, студії медичної технології в Технічному Інституті в Бофало з научним степенем. Плянє продовжувати студії.

Лукія Коростинська, студії медичної технології в Технічному Інституті в Бофало з научним степенем. Плянє продовжувати студії.

Чи всі членки Вашого Відділу передплатили Наше Життя?

Новинки з Централі

Рада Балтійських Жінок відзначила дня 24. квітня ц. р. 19-ті роковини засновання. Це було получене з заг. зборами тієї організації й по зложенні звітів уступила дотеперішня голова п-ні Озоліне, лотишка. Її місце зайняла п-ні Юрма, естонка та п-ні Зілоніс, литовка, як містоголово. Збори відбулися в Естонському Домі в Нью-Йорку при численній співучасті представниць трьох балтійських народів. Привітання від Союзу Українок Америки зложила п-ні Марія Душник, референтка зв'язків Гол. Управи.

* * *

Окружна Рада СУА у Шикаго влаштувала дня 12. червня ц. р. **Зустріч із Відділами Округи**. На цьогорічній Зустрічі Округа привітала п-ні Олену Лотоцьку, почесну голову СУА, що перебувала в Шикаго з нагоди Конвенції Ген. Федерації Жін. Клюбів. Зустріч, що її відкрила п-ні Люба Шандра, голова Окр. Ради, зібрала велике число членок та їх родин. Нею проходила у зручний спосіб п-ні Оріся Гарасовська, культ. освітня референтка. П-ні Олена Лотоцька вказала у своїй промові на важливість утримування зв'язків та по-в Шикаго з нагоди Конвенції Ген. Федерації Жін. Клубів.

* * *

Дня 17. червня ц.р. Окр. Рада СУА у Філадельфії влаштувала **Зустріч** п-ні Стефанії Пушкар, голови СУА з громадянством міста й околиці. Темою Зустрічі було звітування з Конгресу Міжнар. Жін. Ради в Тегерані. Зустріч відкрила п-ні Осипа Грабовенська, голова Окр. Ради СУА. П-ні Пушкар з'ясувала головні теми Конгресу та переповіла наради Комісії Міграції, в якій репрезентувала делегацію ЗДА. Мала також нагоду вислувати в дискусії на тему домашнього промислу, що проходила на пленумі. У висліді запрошено її, як знавця, до Ради Домашнього Промислу, що має свій осідок при ЮНЕСКО в Женеві.

Про Курс Учительок Дошкілля

Дня 11. червня закінчився Курс Учительок Дошкілля. Позних чотири місяці тривало навчання разом із практикою. Раз на тиждень сходилася група молодих жінок, щоб прослухати лекції, відвідати якусь виховну установу або провести пробну лекцію. А тепер це змагання мало завершитись роздачею свідоцтва та врочистим закінченням Курсу.

Свято відкрила 11. червня 1966 п-ні Осипа Грабовенська, голова Окр. Ради СВА. Вона привітала представниць Централі СВА, Виховної Комісії СВА, Шкільної Ради УККА, Відділу УККА, викладачів Курсу та його слухачок. Слудувало кілька промов. Голова СВА п-ні Стефанія Пушкар висловила признання для цього осягу нашого жіноцтва. Для проведення Курсу треба було змобілізувати багато сил. Це вдалось нашій Виховній Комісії зробити при помщі Окружної Ради СВА та окремих жертвених одиниць. З черги промовила п-ні Анна Богачевська, виховна референтка Гол. Управи. Вона розказала про труднощі Курсу, що їх як адміністратор, вона перемогла. При Курсі влаштовано Світличку, щоб матері могли на кілька годин віддати дітей під опіку. П-ні Ірина Пеленська, референтка дошкілля в Шкільній Раді УККА, теж висловила свою радість з нагоди влаштування цього Курсу. Над підготовою його працювало кілька установ — Програмова Комісія Ради Дошкілля, Шкільна Рада УККА, Виховна Комісія СВА і Окружна Рада СВА. Підготова й проведення Курсу вимагали дружнього порозуміння і співпраці. Зокрема тут слід підкреслити заслуги керівниці Курсу п-ні Ярини Телепко, що накреслила програму Курсу, віддала йому своє фахове знання і дбала про його професійний рівень. Всі викладачі Курсу заслуговують на щире подяку. П-ні Телепко викладала методику навчання в дошкільній установі, п. Ігор Винницький — психологію дитини, а проф. В. Мацьків — українознавство.

У цілому Курс мав 20 тесретич-

них лекцій (по 45 хвилин) та 6-тижневу практику в українських Дитячих Світличках Філадельфії. Кожна курсантка відбула три практичні лекції, отже це стало разом 24 лекції. Окрім того курсантки відбули кілька прогульок. Відвідали американські дитячі садки й обговорили їх працю на черговій лекції. Опиянули також гуртову крамницю іграшок, де іграшки поділені за педагогічними вимогами.

Курс Учительок Дошкілля був першим того роду. Він вніс засади новітнього виховання поміж наше молоде жіноцтво. Це дає запоруку, що вони схочуть своє знання приміювати і вдосконалювати. Воно впевняє нас теж у тому, що і в інших округах будуть влаштовані такі Курси. А тоді зможемо подумати про створення організації українських працівників дошкілля, що допоможе у створенні Дитячих Світличок.

Промовляли ще від Відділу УККА, п. Микола Алексевич, а від викладачів проф. В. Мацьків. Вони підкресливали вагу того Курсу та бажали успіху з дальшими.

На кінці говорили курсантки. Подяку від їх імени зложила п-ні Христина Ганас, підкреслюючи багатий матеріал Курсу та його добру атмосферу. П-ні Христя Турченко вважала, що їх гурт так добре зжився під час Курсу, що саме він може стати підставою для пропонованої Радою Дошкілля організації. П-ні Марія Кассіян на цьому Курсі набрала віри в українське національне виховання, що може й повинно починатися в дошкільному часі.

П-ні О. Грабовенська, що провела це свято, закінчила його закликком — піддержувати Дитячі Світлички, в яких це велике діло національного виховання відбувається.

Присутня

Прийдіть на імпрезу найближчого Відділу СВА! Пізнаєте громадську готовість нашого жіноцтва й відчуєте теплу, товариську атмосферу.

Проф. Володимир Мацьків викладав українознавство на Курсі Вчительок Дошкілля

Prof. Volodymyr Mackiw, lecturer at the Course for Preschool Teachers in Philadelphia

ЗАМІСТЬ ПОБАЖАНЬ

З НАГОДИ ВІНЧАННЯ Оксани Баран, доні нашої членки з Іваном Галишем пересилаємо 26 дол. на пресовий фонд Нашого Життя. Молодій парі — многая літа!

Управа 1 Відділу СВА у Нью Йорку

УСПІХ МОЛОДОГО ТАЛАНТУ

Наш молодий талант 1965 р., співачку Роксоляну Росляк, стрінуло нове вирізнення. Її вже втретє запрошено до участі у Шекспірівському фестивалі у Стратфордї, Онт. Цьогорічний фестиваль триває від 6. червня до 8. жовтня. Роксоляна Росляк виступає в ролі Донни Анни в опері Моцарта „Дон Джованні“. Її виступи на фестивалі триватимуть до 8. жовтня.

Дирекція Королівської Опери в Лондоні, в склад якої входила молода співачка в останньому півріччі, запланувала об'їзди виступи свого балету по містах ЗДА. Роксоляна Росляк запрошена взяти участь у тому, як сопранова солістка, бо в балеті І. Стравінського вона виконує чоловічу сопранову партію. Отже матимемо нагоду почути й привітати на сцені наш молодий талант.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ШИКАГО, ІЛЛ.

Вістка про наглу смерть **Анни Брудної** пройняла великим сумом членство, та вкрила жалобою нашу Округу. Відійшла від нас у вічність перша Союзянка нашого міста, бо це вона в лютому 1932 р. згуртувала жінок і заснувала 36 Відділ СВА, та стала його першою головою. За великі заслуги в діяльності Відділу, Округна Рада плянувала відзначити її на бенкеті в честь Почесної Голови СВА пані Олени Ф. Д. Лотоцької, як жінку, яка дала початок нашій дорогій організації на терені Шикаго. Однак не довелось нам здійснити наших плянів. Бл. п. Анна Брудна померла наглу на удар серця 26. травня б.р. в шпиталі Святого Хреста. Не мала я змоги особисто її вітати на „Зустріччі“, як першу Союзянку Шикаго, лиш із великим жалем у серці відпроварила її в останню дорогу на місце вічного спочинку, та попросила її над могилою. Численна участь членок 36 Відділу в похоронних відправах, почесна стійка піонерок Відділу при домовині, зворушлива промова о. пароха Нестора Фециці, підкреслювали велику нашу втрату.

Ім'я тієї шляхотної жінки хрустального характеру, буде записане золотими буквами в історії нашої Округи. Пам'ять про неї буде все між нами, бо залишила вона живий пам'ятник по собі — 36 Відділ СВА. Її місце в організації також не лишиться порожнім, бо зуміла вона свою любов до Батьківщини, своє віддання ідеям, якими руководиться Союз Українок Америки у громадській діяльності, передати донькам, які, як членки СВА продовжуватимуть те, що вона почала. І в тому якраз це є, поруч з основанням Відділу, її найбільша заслуга, бо підготування нашої зміни є найважливішим чинником у рості організації, та майбутньому української громади в Америці.

Покійна народилася 15. березня 1902 р. в Мацьковичах, Перемиського повіту в Галичині. До Америки приїхала молодою дівчиною в 1921 р. Цього самого року одружилася зі Стефаном Брудним.

У змагу за Наше Життя

В українську родину наш журнал вносить багато корисного й нового. Для жінки це є лучник із світом Союзу Українок Америки, для дочки — це скарбниця українських взорів і швів, для дитини — джерело віршиків і оповідань. Тому кожен член родини знайде щось на його сторінках. Отже старайтесь просувати Наше Життя в кожную українську хату!

Наші прихильниці працюють над тим. Ми їм щиро вдячні за те, що вони й літньою порою дбали про поширення журналу й придбали нам передплатниць. Приєднали їх в останньому часі:

Марія Білинська, Шикаго (29 В.)	8	Ірина Мокрівська, Рего Парк (83 В.)	3
Д-р Євгена Єржківська, Сиракузи (68 Відд.)	1	Ірина Малицька, Торонто	2
Стефанія Каралінка, Ірвінгтон (28 Відд.)	3	Анастасія Жилава, Филад. (43 В.)	1
Марія Лозинська, Нью Йорк (1 В.)	1	Анастасія Панків, Дітройт	1
Марія Луцька, Филад. (43 Відд.)	1	Теодозія Стельмах, Дітройт (63 В.)	1
		Софія Васильків, Галівуд (55 В.)	2
		Дарія Яремко, Джерзі Ситі (71 В.)	1

АДМІНІСТРАЦІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

Від основання 36 Відділу жертвено працювала в ньому, займаючи різні пости в Управі аж до самої смерті. В останній каденції займала пост місто-голови.

Залишила у важкому смутку чоловіка і три доні: Стефанію Овчарчин, Марію Брудну, Галину Мелінішин, та цілу нашу Округу.

Дивними шляхами мандрує судьба людини. Тайна земного життя і вічності є в руках Всевишнього. Лиш глибока віра з Нього, Його безмежну доброту, допоможе нам пережити втрату дорогої і близької нам особи.

Родині Покійної та членкам 36 Відділу, Округна Рада складає вислови глибокого співчуття.

Нехай тих кілька слів буде для нею квіткою на її передчасну могилу.

Л. Шандра
Голова Округної Ради

ДІТРОЙТ, МИШ.

Ділимось сумною вісткою з членством СВА, що дня 1. травня щ.р. відійшла у вічність на 74 р. життя загальнолюблена членка нашого Відділу бл. п. **Марія Сігда**. Покійна походила з с. Готовичі, пов. Бібрка. До 5 Відділу вступила від початку його заснування й довгі роки була дуже щирою й активною членкою аж до останку. Рівнож належала до церковного Сестрицтва Прч. Діви Марії і до Апостольства Молитви. Всюди Покійну любили і шанували за її добре серце.

Похорон відбувся дня 5. травня

з церкви Укр. Кат. Непор. Зачаття. Прибуло велике число членок 5 Відділу СВА та других організацій, де вона належала. Похоронну Службу Божу відправили о. В. Пашак, о. Кнап і о. Ждан. На цвинтарі попрощала Покійну довголітня членка нашого Відділу п-ні Феся Сіділо. Щирими й теплими словами змалювала життя Покійної і зворушила всіх до сліз. Від 5 Відділу СВА висловила співчуття родині.

Покійна полишила у смутку дві дочки і двох синів. Старша Ольга заміжна за Василем Кузином, а молодша Катруся за Джімом Лесем. Сини її Іван і Василь теж одружені. Окрім них залишилися 6 внуків та один правнук і близька родина в Нью-Йорку та краєня в Дітройті.

Спи спокійно, дорога Союзяно, а земля Вашингтона нехай буде Тобі легкою!

Управа і членки 5 Відділу СВА у Дітройті

Рідні Покійних та 5 і 36 Відділам СВА щире співчуття висловлює
Екзекутива СВА

НАШЕ СПІВЧУТТЯ

Нашим членкам — пп. Ярославі Терлецькій, Ніні Карпинич і Оксані Гораецькій висловлюємо щире співчуття з приводу такої болючої втрати, що її зазнали через смерть своїх чоловіків та замість квітів на їх свіжі могили складаємо 25 дол. на Виховний Фонд ім. Г. Ракочої.

Управа 43 Відділу ім. Олени Пчілки у Філадельфії

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

ВІСНАДЦЯТИЙ РІК ВИДАННЯ

ЧИСЛО ВОСЬМЕ

АКЦІЯ СВІТОВОГО РУХУ МАТЕРІВ

Дата Конгресу Світового Руху Матерів (М.М.М.) назначена на 3-5 листопада ц. р. в Парижі. Головною темою Конгресу є підготовка молоді до подружнього життя. В тій цілі проведено ряд опитувань у різних країнах, що дали вже свій вислід. На тій підставі будуть розгорнені тези й ухвали Конгресу, що дадуть напрямні дальшої дії М.М.М.

Для нас має вагу спеціальний запит, що наспів до складових організації М.М.М. Це було — яку міжнародню акцію повинен пілняти М.М.М. у найближчому часі? Це треба розуміти, як побажання до Конгресу та для розгляду його комісій. Отже найкраща нагода — висунути наші домагання. Ось вони:

Світовий Союз Матерів (М.М.М.) повинен

— розпочати акцію сполуки розірваних унаслідок війни родин, зокрема політичних емігрантів.

— запротестувати проти збірної відповідальності родини за здогадні політичні провини одного з її членів.

— розпочати заходи проти насильного виховання дітей і молоді в антирелігійному дусі, що практикується в ССРСР.

— домагатись забезпечення старших жінок, працівниць колгоспів в ССРСР, що залишаються без забезпечення на старість.

— змалювати світові жахливу ситуацію української господині, що приневолена працювати в колективній кухні спільного мешкання в ССРСР.

Це все лиха, що вдаряють про матері й родини в Україні. Вони незрозумілі мешканцєві вільного світу, але нашим завданням власне є усвідомити йому значення того.

Добрі громадські взаємини

Коли говоримо про взаємини громадських організмів, пригадаймо собі взаємовідносини людей. Людська поведінка нормована певними правилами. Ми вітаємось при зустрічі, бажаємо щасливої удачі при від'їзді, посилаємо привітальні листівки з нагоди іменин. Це все ті дрібні приписи, що улегшують нам взаємини нашого щоденного життя. Залежно від того, чи ми лиш поверховно знайомі, чи живемо в приятні, чи навіть посвоячені з собою. Без них не можна б увязити собі нашого життя, бо вони стали другою влачею людини.

Такі ж взаємини обов'язують і в громадському житті. Є певні чемностєві правила, що загально обов'язують організації, як наприклад прислати привітання з нагоди ювілею чи заг. зборів. А є й ближчі взаємини, що проявляються відвідинами, відгукками у пресі чи запрошенням до спільних акцій. А є й дружні взаємини, що проявляються там, де громадські одиниці мають спільну мету, однакові передумови праці чи однорodne членство. Все це виробило життя і довголітня співпраця. Це допомагає громадським органам діяти й досягати своєї мети.

Нераз ті правила доброї поведінки є виставлені на пробу. Це тоді, коли вириваються непорозуміння або зударяються інтереси одиниць чи громадських організацій. Тоді то найкраще виявляються діяння доброго виховання чи то в особистій чи громадській площині. Справді вихована одиниця не вибухне зопалу, не проявить свого гніву, не кине на свого противника. А громадська установа не стане лаятися чи напастувати. Правила

громадських взаємин наказують розглянути справу, перевірити її суть і знайти дорогу до полагання. Щойно коли це не вдалось би, тоді треба шукати інших засобів, що теж знаходяться в арсеналі громадських правил, як заява в пресі, відклик до заг. зборів ітд.

Це все, сказане тут, відноситься також до української преси. Хто ж, як не вона, покликана до того, щоб повчати про добрі громадські взаємини! Адже преса відзеркалює наше громадське життя й у великій мірі може причинитись до його скріплення чи послаблення.

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) на початку свого існування звернула пильну увагу на введення добрих громадських взаємин. Впродовж 18 років існування вдалось їй справді розвинути між сестриними складовими організаціями. Ці правила вдалось також застосувати до дальших громадських установ, незалежно від того, яку приятну чи неприятну поставу вони виявили. Цьому намаганням завдячуємо єдність українського жіноцтва, якою ми гордимось.

Бо не слід забувати, що лайка й роздор не тільки ослаблюють нас у нашому змаганні. Але це є щілина, крізь яку наш ворог запускає стріли в наш національний організм. Тому й потрібні добрі громадські взаємини, оті правила, що ними зрілі народи впорядковують своє життя. Вони корисні не тільки як гарна прикраса, як чемностєза прикривка. Але вони стають самоохороною національного організму перед розкладом ізкутра і наступу ззовні.

Президія З'їзду Об'єднання Українських Жінок у Німеччині:
Зліва до права: п-ні Анна Сапрун, голова Укр. Жін. Союзу Австрії, п-ні А. Мирошниченко, Бравншвайг, п-ні О. Жеребко, Оснабрюк, голова президії, п-ні Х. Пекарчук, Новий Ульм, п-ні С. Кушнір, Штутгарт.

13 З'їзду Об'єднання Українських Жінок Німеччини

У дні 25.—26. травня ц. р. відбувся в Мюнхені З'їзд ОУЖ при участі делегаток 12 Відділів і численних членок і гостей. Його відкрила п-ні Олександра Бойко-Сулима, голова. Доповідь про 80-ліття українського жіночого руху виголосила інж. Оксана Дучимінська. Звіт голови дав погляд на працю ОУЖ в рр. 1963/66.

Найбільше зусиль вложено в організаційну ділянку. Гол. Управа старалась охоти якнайбільше українського жіноцтва рядами організації. В тій цілі відбуто ряд поїздок, ведено обширне листування, висилано обіжники. У висліді ОУЖ начислює тепер 20 Відділів неоднакової сили й активності. В часі каденції Гол. Управа перенеслась на нову домівку, що теж вимагало багато заходів.

Культ. освітня праця полягала в висиланні доповідей та книжок із складу Укр. Вільного Університету. Велику увагу приділено виховній праці. Референтура опікувалась 10 школами і 4 садками, видаючи дітям доживу. Видатною ділянкою була також суспільна опіка. В неї входила допомога бабусям та розподіл уживаного одягу потребуючим. Певну підтримку Гол. Управа давала також дітворі залишенців у формі стипендій.

Гол. Управа пильно дбала про зв'язки з українським організованим жіноцтвом та власною громадою. Участь провідних членок в Європейській Конференції СФУЖО (14.—17. листопада 1963) із доповідями, у Міжнар. Жін.

Конгресі в Бонні (27.—28. квітня 1965 р.), у 2. Здзизі Українців Німеччини (1. серпня 1965 р.), у Делегатському З'їзді ЦПУЕН (26.—27. грудня 1964 р.).

Осягом ОУЖ було видавання Жіночого Інформаційного Листка, що його вийшло 13 чисел в останній каденції.

ЖІЛ інформував членство про працю ОУЖ та подав ряд загальних статей.

У висліді звіту З'їзд обрав п-ні О. Бойко-Сулиму почесним членом. До нової Управи увійшли: п-ні Любомира Чайковська, голова, пп. Орися Яримович і Лідія Марцюк, заступниці, пп. Ст. Мороз, Ірина Леник, Ольга Лошенко, Марія Кашуба, П. Ткаченко, Олена Юрченко, члени. До Контр. Комісії увійшли пп. Ольга Штайнер, Ольга Пеленська, Осипа Демчук.

НА ОРГ. ФОНД СФУЖО

В останньому часі вплинули жертви на Орг. Фонд СФУЖО у сполуці з запланованою Конференцією в Бразилії:

Союз Українок Америки 200 дол., п-ні Люба Луцька з курсу вишивок 12 дол., Гурток Книголюбів у Шикаго 10 дол., д-р Софія Карпінська (зворот коштів дороги) 10 дол., д-р Софія Парфанович 5 дол., Надія Небелюк 5 дол., Марія Когутяк 3 дол. Марія Генник-Березовська 1 дол. Щире Спасибі!

**П Р И С И Л А Й Т Е
П Е Р Е Д П Л А Т У !**

Сьомий Літературний Конкурс СФУЖО

Сьомий Літературний Конкурс СФУЖО, проголошений Світовою Федерацією Українських Жіночих Організацій і уфундований Марусею Бек, радного міста Дітройту, що мав за тему гумореску або гумористичне оповідання, закінчився постановою Мистецького Жюрі на засіданні 10. червня 1966 р.

Літературне Жюрі у складі — Ірена Книш, д-р Микита Мандрика і Євдокія Стахів розглянули 22 надіслані твори, і признали нагороди й відзначення, як слідує:

Перша нагорода у висоті 100 дол. за твір „КОНКУРСОВІ СТРАЖДАННЯ“, якого авторкою по відкритті конверти виявилась Катерина Штуль з Парижа.

Другу нагороду у висоті 100 дол. поділено між двох учасниць:

Половина нагороди у сумі 50 дол. за твір „МОЛОДА КРОВ“, якого авторкою по відкритті конверти виявилась Іванна Савицька-Мусій, а друга половина нагороди у тій же висоті за твір „ІНСПЕКТОР МОКРИНА“, якого автором по відкритті конверти виявилась Ганна Черинь із Шикаго.

Окрім того Літературне Жюрі відзначило ще ряд творів, що заслуговують на увагу.

Ярослава Острук, Філадельфія: КОТЯЧА ІСТОРІЯ

Ольга Литвин, Олбані: МАЙЖЕ НАУКОВА РОЗВІДКА З ІСТОРІЇ І ПОЛІТИКИ КУПАННЯ

Ірина Лунів, Шикаго: ПАННА ВАНДЗЯ І ГРИЦЬ

Олександра Шпак, Іслінгтон: О, ГОРЕ МЕНІ...

Емілія Кулик, Шикаго: ОЛІМПОЧКА

Жюрі ствердило, що майже всі надіслані твори мають літературну вартість і свідчать про талановитість і технічну справність авторок.

ІРЕНА КНИШ

Д-Р МИКИТА МАНДРИКА

ЄВДОКІЯ СТАХІВ

На стороні здоров'я

Д-р Зоря Ясінчук-Гріффо

Від чого залежить наше здоров'я?

Медична лабораторія має досить простенький засіб-аналізу для ствердження, чи людина споживає подостатком вітаміну „Ц“ (Vit. C ascorbic acid). Деякі медичні школи допоручають своїм студентам переводити на собі самих такі аналізи для виправи та для кращого зрозуміння потреб організму відносно цього вітаміну. Висліди для професорів не є жодною новиною, але для студентів поражаючим відкриттям. Мало хто не терпить на частинний брак вітаміну „Ц“ Медична, а властиво фізіологічна література, зі свого боку, подає обширні та старанно опрацьовані досліди на цю тему. У 30-тих роках цього століття все американське населення небезпечно хиталося на границі скорбуту — це є недуги, що виринає при поважній недостатці вітаміну „Ц“ А найновіші звіти подають, що тільки десять відсотків американців споживають достаточну кількість вітаміну „Ц“, значить стільки, як їхні організми цього вимагають.

Чому такий брак цього вітаміну? Причина подвійна; по перше, вітамін „Ц“ мало задержується в організмі. Якщо спожити його одного дня забагато, то це не пошкодить, але надвишка, яка цим разом непотрібна, виділюється з мочею. Зате якщо іншим разом його замало у відживі, то організм починає терпіти. Подруге, цей вітамін дуже нестійкий. Скоро втрачує свою вартість під впливом повітря, високої температури, світла, при пошкодженні клітинних структур, а також при дотику з металевими посудинами, головоно мідяними. А всеж вітамін „Ц“ для здоров'я абсолютно необхідний, а обсяг його діяння в організмі є дуже широкий. Він необхідний для створення й удержування всієї міжклітинної матерії — це є для всіх лучних тканин, як хрящі, ко-

сті, дентину (кість зубів) та для злучного цементу між клітинами капілярів (найменших кровних судин).

Недостача цього вітаміну викликає недугу скорбут. Відома від найдавніших часів — поривала свої жертви з-поміж війська у походах, моряків між пристанями, з-поміж піонерів, авантюристів, переселенців, в'язнів, засланиців та немовляток через невідповідне кормлення. Наш славний Кобзар Тарас Шевченко тяжко терпів на цю недугу.

У дорослих ряд остерігаючих привнак сповіщає загрозу скорбуту. Блідість лица, глиняний колір, безмежне ослаблення, недовкривність, завороти голови, скорість віддику, брак апетиту, втра-ти ваги — це одні з ранніх симптомів. Скоро розвивається ряд не-домагань, що потягають на по-шкодженні міжклітинної матерії. Цибульки волосся роговають, грубіють та перекириваються. Шкіра вкривається перекиривавле-ними п'ятнами. Слідує кривавлення ясен, слизниць ротової порожнини та кормового проводу, шкіри, під-шкірних тканин та поверхні кісті. Тіло так легко вкривається синя-ками, що тяжко пригадати, який удар їх саме спричинив. Все це настає тому, що цемент (міжклі-тинна матерія) у стінах капілярів ослаблюється, вони місцями тріс-кають та перепускають кров до довкільних тканин. А це веде до дуже поважних наслідків — до за-палення, чиряків, гангрени ясен, що потягає за собою їх занидіння. Опух — едема проявляється та-кож а.) у ногах, б.) в грудній по-рожнині, в.) в осердечній та в ін-ших місцях. Зубний цемент також ослаблюється, зуби рухаються та остаточно випадають. Лучноткань рівнож терпить і тому рани не го-яться.

При скорбуті також появляється-

ся низка проявів, залежних від по-руху нервової системи. Це є: ско-ре биття серця, скоре дихання, змислові неправильности (паре-стезії) як болі, нечутливі місця, а також страта деяких рефлексів та дегенерація нервів хребетного стрижа. Цікаво, що ці признаки дуже подібні до тих, що вирина-ють при браку вітаміну „А“ Та всіни ще мало роз'яснені і багато праці вимагає повне їх насвітлен-ня.

При недостатці вітаміну „Ц“ є та-кож знижена відпорність супроти заразливих недуг як інфлюенци, дифтериту носа, фурункульози й інших недуг. Студії, переведені в Англії на юнаках одної державної інституції виказали, що хоч усі однаково часто перестуджувалися, то ті, що мали подостатком вітамі-ну „Ц“ — хворіли на 50% корот-ше та перебіг їх недуги був лег-ший.

У дітей скорбут нападає пере-довсім тканини, що скоро розви-ваються. Тому якраз згрубілі та болючі кісті належать до ранніх та питомих симптомів. Вони також не вапніють як слід. Найчастіше терплять ребра, головки деяких довгих кісток та зап'яски. Зуби не розвиваються нормально, бо дентин перестає витворюватися, а натомість усідається аморфна кість. Опухлі, криваві а навіть гангренозні ясна також належать до дитячого скорбуту.

З попереднього видно, що при-знаки скорбуту бувають дуже різнородні. Нераз одні або другі переважають і не диво, що мо-жуть змити лікаря, бо нераз підшиваються під інші недуги, як артрит, запалення ясен, рахіт, турпур, темафілію або остео-мієлітис.

КРЕМИ МОНА ЛІЗА

Крем Еліксир проти зморшок

3.50 дол.

Денний крем Еліксир (молочко)

1.96 дол.

Замовляти можна в ЗДА:

КООП. „БАЗАР“
823 N. Franklin St.
Philadelphia, Pa. 19123

На порто й обезпечення додати по 20 ц. від штуки

Користаймо з досвіду

Олена Слюзар

Осінній обід

Проминуло гаряче літо й хочеться більш солідної їжі. Розгляньмося в дарах осені! Садівини маємо подостатком на юшку й коржик, курятина саме доросла до вжитку, морська пожива теж дуже смачна, салати можуть бути якнайбільш різномірні. Спробуйте!

Стравоспис:

Овочева юшка
Холодець із шрімсів
Курячі лапки й груди
Коржик із яблуками

Потрібно:

2 ф яблук або сливков
2 літри води
1 горнятко сметани
1 ложка картопляної муки
цукру до смаку

Сполокані яблука перекроїти й викинути зернятка. Зварити, аж зм'якнуть у воді. Коли розваряться, перецідити і перетерти через ситко. Вимішати сметану з картопляною мукою, вилляти до перетертої юшки і приставити, нехай закипить. Додати цукру до смаку. Подається з сухариками.

Холодець із шрімсів

Потрібно:

1 ф свіжих шрімсів
2 ложки соку з цитрини
5 горняток води
1 пачечка желатину
4 твердо зварені яйця
закришка (морква, салера, петрушка, цибуля, кріп)
4 зерна цілого перцю

Сполокані шрімси приставити з чотирма горнятками води, закрити кришкою і перцем і варити около 25 хвилин. В одній склянці води намочити желатину. До кип'ячого варива вляти желатину відставити. У формі на холодець уложити декоративно покраяні яйця, кружальця моркви, кілька стебел зеленої петрушки. Залляти це пів горнятком перецідженої

юшки і дати до холодильника, щоб застигло. У міжчасі виийняти шрімси, старанно вичистити (виийняти них кишочку) і розложити на застигле дно форми. Потім залляти рештєю процідженої юшки, що ми її на кінці посолити до смаку і додали трошки розтертого часнику й 2 ложки цитринового соку. Вложити до холодильника, щоб стужіло.

Подавати з майонезом і картопляною салатою.

Начинювана курятина

Потрібно:

кілька курячих лабок і грудей (на одну особу дві частинки)
трошки оливи
яйце (на дві частинки одне)
терті сухарики (на дві частинки ложка)
масло (на 2 частинки пів ложечки)

Сполокати лапки і груди, натерти зверху оливою і підважити злегка ножем між кісткою і м'ясом і начинити начинкою.

Начинка: Взяти одне яйце на два кусники курятини, додати ложку тертих сухариків, масло, дрібно посічену петрушку, соли перцю до смаку і добре вимішати. Тією начинкою начинити лапки і груди і зашпилити щипцями.

Обтачати лапки і груди в мучку, скрепити зверху оливою і вложити до ринки. Вставити до печі на 350 ст. і пекти 25—35 хвилин.

До того подається свіжу салату

Коржик із сазозиною

Потрібно на тісто:

6 жовтків
½ палочки масла (2 унції)
2 унції свіжих дріжджів або 2 пачечки сухих
3 горнятка борошна (муки)
1 горнятко молока
запах ванілі

Розпустити дріжджі в молоці. Втерти жовтки, цукор і масло. Додати борошно (муку) легкою місити, додаючи потрохи молока. Тісто повинно бути вільне (коли було б замало молока, можна додати). Посолити. Вимішене тісто вилжити на лист (бляху), вилжений восковим папером і помащений маслом. Тісто помастити яйцем, посипати тертими сухариками або манними крупками (грисіксм) і наложити зверху якиминибудь овочами. Яблука обібрати, а з сливках і бросквинях виийняти кістку. Покласти нехай підросте на одну до півтори години. Тоді посипати зверху засмажкою. Одну ложку масла розпустити, додати ложку цукру і 3 ложки муки, розтерти ложкою на засмажку і зняти з вогню. Потім посипати по овочах. Пекти 28—38 хвилин на 350 ст. в печі на середній висоті.

ТАЄМНИЦЯ УСПІХУ

Немає нічого більш нудного, як банальна краса! Вона не промовляє до душі й не закріплюється в пам'яті. Милувидне, але бездушне личко не робить враження. Навпаки — більше вбивається у вічі якась індивідуальна риса. Наприклад — вузько зісунені очі, задовгий ніс, заширокі уста можуть навіть стати принадою, якщо вони вміло підкреслені.

Помилку роблять молоді дівчата, коли вони під сильним макіяжем приховують свою свіжість, недосягну мрію пізніших літ. Занадто червоні уста, демонічно підкреслені брови не надають молодій дівчині принади. Навпаки, вона виглядає, як мала дівчинка у сукні дозрілої особи.

Надмірний макіяж не личить також жінці середнього віку. Сильне малювання ще більше підкреслює зморшки. Треба дуже дискретно злагіднювати сліди літ, щоб не надати собі трагічно-комічного вигляду.

Очі — це найбільш видатна частина нашого обличчя. Їх треба вміло підкреслювати, не забуваючи при тому, що надто темні брови і сильно намазані вії відвертають увагу від їх краси. Зокрема білявки повинні уникати сильного макіяжу, навіть у розквіті літ, щоб не надати тривіального виразу своєму обличчю.

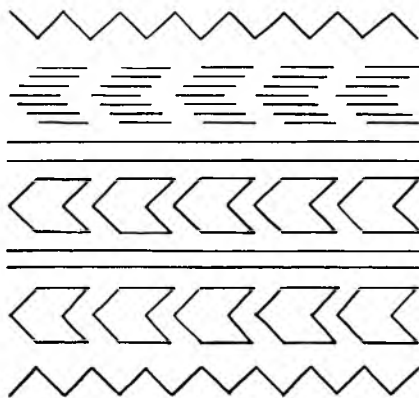
Євгенія Янківська

Українська ВИШИВКА

Наше мешкання

Коли повертаємось із вакаційного відпочинку до своєї хати, то вона нам подвійно мила. Після подорожі й зустрічей радіємо цим нашим впорядкованим житлом. Тому виростає бажання прикрасити його.

Син чи дочка мають у нас свою окрему кімнату. Вони проводять кілька

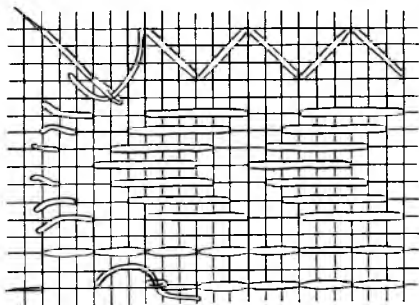

Взір до завісок
Embroidery design

годин за своїм письмовим столом, працюючи над шкільними завданнями. Тому треба влаштувати їм затишний куток, де була б полиця з їх книжками та настільна лампа. А вікно закриємо вишиваною завіскою. Нехай рідний взір опромінює їм години навчання!

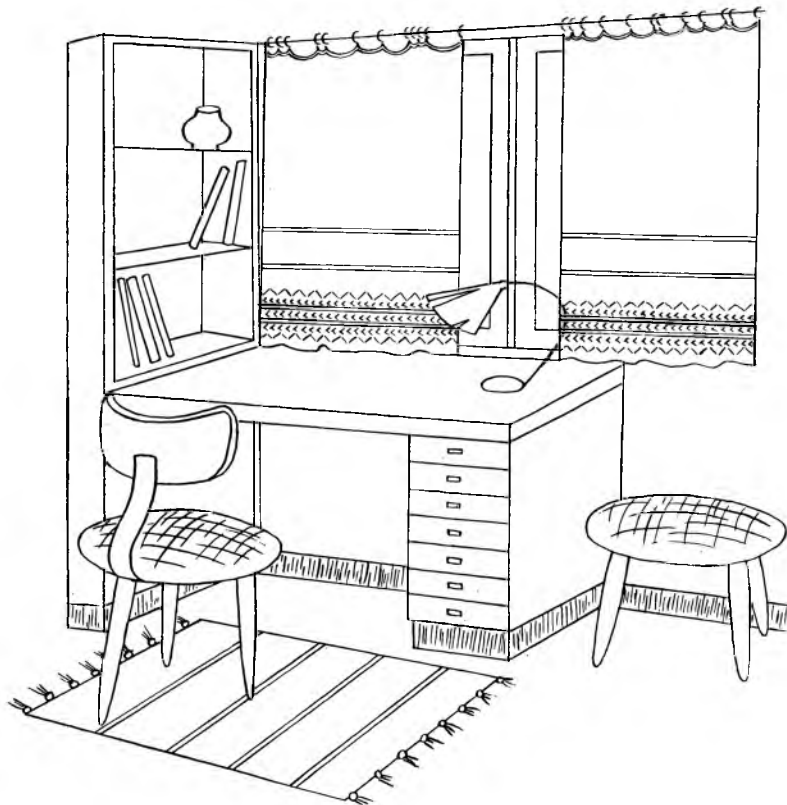
Вишивана завіска

На матеріал завіски надається найдонова сітка (фібер глесе). Її можна

дістати на міру або купити готові завіски у відповідних крамницях.

Взір виконаний трьома швами —

Затишний куток у кімнаті студентки. Завіски прикрашені легкою вишивкою
Curtains in a student's room are adorned with embroidery.

поліським перетикуванням, півхрестиками й стебнівкою. Середущий мотив „вістря“ виконаний перетикуванням через дві чисниці (чисниця — три нитки) на полотні. На сітці візьмемо два очка залежно від того, чи хочемо взір побільшити чи ні. Зикзакувата обривка wzору зроблена півхрестиками, при чому йдемо ниткою в один бік, а потім вертаємось у другу так, щоб на лиці й вивороті зикзак вийшов однаковий. Лінії, що ними відділені „вістря“ — виконані стебнівкою.

До вишивання вживати ниток Муліне. Залежно від грубості сітки треба ділити нитки на половину або й менше, а на грубозернистій сітці прийдеться вишивати цілими.

Справжній взір вишиваний одним кольором повною червоною краскою (DMC ч. 321, або 815). Коли достосо-

вуємо його до кімнатного уладження, то можемо підібрати інший відтінок — ржавий, глухо-зелений, синій.

Взір на завіску

Взір складається з трьох рядів „вістря“, що переділені прямими лініями й обведені зикзаком. На рисунку зарисовані поодинокі стіби тільки в одному ряді, а в других лиш замарковані.

Гігієнічні й сучасні приписи
НАТАЛІ КОСТЕЦЬКОЇ
Овочі й городина

можна замовляти в Централі СУА

Ціна 60 ц.

ОСІННІ МІРКУВАННЯ

Осінь — це найкращий час уплянувати вигляд нашого городу на найближчий рік. Восени висаджуємо: шпилькові і листяні дерева й кущі, цибулькові (крокуси, тюльпани, нарциси, гіяцинти), зимотривалі билини і пнучі рослини, окрім троянд. Садження весною є більш ризиковне, бо тут панують у травні-червні посухи, що вимагають підливання, а це коштує багато праці. Весни у нашому понятті тут немає. Нераз у травні панує холод, а потім нагло спека. При осінньому садженні рослини вже восени закорінюються і весняні посухи їм не страшні.

Город коло хати тісно пов'язаний із нашим помешканням. Такі ж вимоги, як маємо до мешкання, щоб ми могли в ньому відпочати, ставимо й до городу. Тут мусять бути для нас кутки, де по трудах дня можемо відзискати наші витрачені духові і фізичні сили. Тому не слід накопичувати різних дерев і квітів, що вимагатимуть дбайливого піклування й роботи саме тоді, коли ми жадні відпочинку. Восени ми вже уплянуємо собі де і що повинно рости, щоб разом із домом творило архітектурну цілість. Лиш такий город є для нас відпруженням.

Коли це є можливе, стараємось побудувати терасу, що лучитиме мешкання з городом. Тераса стане нашим літнім помешканням, де маємо можливість посидіти, почитати газету, прийняти гостей тощо. Ми ж не хочемо далеко відходити від дому, а все ж немов — мешкаємо в городі! А вже для дітей різного віку тераса коло хати — це їх рай.

До прикривання стін дому, альтани, гаражу вживаємо пнучих рослин. Вони цвітуть на стінах, охолоджують під час спек хату і дають враження, що ми наближуємось до природи. Коли пнучі рослини нас оточують, тоді наші місця стають ще більш захищеними. До найбільш тривалих пнучих рослин належить клематис (*Clematis*), цвіте червоно, синьо або біло. Любить рости сам, не в сусідстві інших пнучих чи кущів. Посаджені восени садженці накриваємо на зиму листям, бо в часі безсніжної зими може змерзнути. Полігонум (*Silver Lace Vine*) росте скоро в тіні й на сонці, цвіте біло від половини літа до пізньої осені. Плющ (*Boston Ivy Vine*) росте в тіні й на сонці, витривалий у містах, де є багато димів і саджі, сво-

їми випусками чіпляється стін. Дикий виноград (*Parthenocissus*) невибагливий на ґрунт, його червоне листя восени дуже декоративне. Гліцинія (*Wisteria*) цвіте звисаючими гронами в кольорах фіолетному, рожевому й білому. Дуже добре надається на стіни, що виставлені на південь. Пнучі троянди (*Climbing Roses*) мають довгоквітучі відміни, що цвітуть від червня до морозів. Однак садимо їх весною, не восени. Не притинаємо їх так, як городові троянди, а лиш усуваємо зісохлі або зломані гони.

Восени всі билини (зимотривалі квіти), що росли в нашому городі, обтинаємо на 4 інчі від землі. Залишені на зиму, вони опоганюють наш город і самі виснажуються. За угноєння компостом віддячуються нам буйним ростом і квітненням. Модерного городу без билин годі собі уявити.

Цибулькові — тюльпани, гіяцинти, крокуси і нарциси висаджуємо вже при кінці вересня, щоб до морозів могли закорінитись, а весною зацвісти.

Травник на зиму слід низько викосити, листя згромадити.

Роман Коцик

ЩО ПЕРЕД НАМИ?

Вже зарисувались осінні лінії. Тут і там бачимо зміни, що заповідають щось нового.

Сукні зовсім втрапили стан. На день це поверхня блязка зі спідничкою, дуже часто з плетеного матеріалу. На вечір — це спливаюча шата з важкого шовку, або тонкої вовни.

Костюми нагадують силуетку учениці — коротким жакетом і поширеною спідничкою. Шкіряні додатки (шапочка, гузники) надають їм спортивного вигляду. Осінні плащі дістали навіть військового вигляду через строгий викладаний комір і подвійний ряд гудзиків. А на зиму передбачається широчезний плащ дзвонового крою, дещо коротший від спідниці.

А про додатки? Кольорові панчохи з сітки й мережива будуть доповнювати сукні. Дуже багато білих панчіх і черевиків.

До костюмів і плащів будуть підходити брунатні шкіряні торбинки й рукавиці.

Намиста зовсім витиснуло золото. Ланцюшки, нараменники, перстені з ясного й темного металю. Зірка

НАША КУПАЛЬНЯ

Цього року улітку я постановила собі її ґрунтовно вичистити й прикрасити. Коли нікого не було вдома, я мала час і спокій.

Почала від підлоги. У нас вона зроблена з кольорових плиток і її легко чистити водою з миляним порошком. Тут змін не було потрібно. Але що з килимчиками? Один волохатий біля ванни вже треба було відсвіжити. Я вкинула його до пральної машини і він дійсно трохи відновився. Ще можна користуватись ним. Та що робити з тим, що біля басейнику? З одного краю він стоптаний, а й з другого боку розпорвся. Треба розглянутись у крамницях за новим. На випродажі не могла дістати відповідного кольору (в мене купальня зелена і все вдержане в тому тоні) і довелось пошукати. Але врешті дістала. З підлогою все в порядку.

А тепер — ванна. Донедавна я чистила її волохатою мокрою шматкою, насипавши порошку на неї. Це було доволі утяжливе, бо треба було добре згинатись, щоб витерти всі закутки. А тепер я навчилась із газети, що можна почистити ванну, не згинаючись. А саме — посипати її злегка порошком, замочити в теплу воду мітлу з тороків і тією мітлою добре потерти дно і боки ванни. Тоді напустити до ванни теплої води й виполокати в ній мітлу. Ще раз чистою водою сполокати ванну й при тому мітлу з тороками. Тим я зробила дві роботи, бо окрім ванни випрала також мітлу, а вона того зчаста потребує.

Для миття басейнику вживаю того ж порошку, що й до ванни. Тут це легко зробити, бо згинатись не треба. Але ми хочемо, щоб ручки і кран гарно блищали. Досягнемо того, натерши їх дрібною нафти. Її запах швидко витрюється. Тільки треба вважати, щоб вона була добре схована, далеко від вогню і дитячих рук. А коли хто таки не хоче вживати нафти, тоді досягне того при допомозі медичного алькоголю. Він практичний тим, що дуже добре чистить дзеркало. При тому дешевий і можна його держати в шафці тут же.

Не забула я переглянути пляшечок із ліками! Старі всі викинула, вони тільки займають місце. Вичищення шафки також було крайнє потрібне. І вже наша купальня чиста, як дзеркало. Яка радість!

Тітка Марійка

- Ukrainian Woman -

LET US GET ACQUAINTED WITH THE PROBLEMS OF OUR YOUTH

Women's organizations throughout the world are growing more and more concerned with the problems and anxieties of youth. The Convention of the General Federation of Women's Clubs chose as its slogan for the next two years — "Build the World with Youth." In April, 1966, the National Council of Women of the U. S. organized a Conference on the problems of youth. Both instances point out the deep interest and responsibility that leading women feel for the youth of America.

We are reminded of a Ukrainian-American Youth Conference sponsored by UNWLA Branch 89 in Kerhonkson, N. Y. on the theme "Youth Needs to Know the Correct Answers." The Conference, originally scheduled for April 23, 1966, was postponed till summer when it was held at the Ukrainian National Association Resort "Soyuzivka" and was attended by many young professionals and students.

The Conference included a weekly series of five evening sessions. Beginning with an introductory panel discussion on the first evening, the following sessions were presented on specialized topics: J. Hrybovych, M.D. — "Physical development," W. Lenec, M.D., "Youth and community problems," Mrs. P. Oleksiw — "Dating, love, and marriage." The concluding session featured all the speakers in a final summary discussion based on questions from young people in the audience.

That important first step has been taken. It is now up to other UNWLA Branches to follow the lead of Branch 89 in establishing contacts with youth and in helping them to a better understanding of their problems and anxieties in an ever-changing world.

Before the UCCA Congress

For many months Ukrainian communities in the U. S. have been preparing for the IX Congress Committee of America which will be held in the New York Hilton Hotel in New York City on October 7-9, 1966. The Congress will be attended by delegates of all UCCA Branches who will concern themselves with organizational affairs and an evaluation of the work and attainments of the highest Ukrainian representative body in the United States.

The UCCA was founded in May, 1940, by representatives of Ukrainian communities throughout the U. S. who met in Washington, D. C. to establish an organization which would co-ordinate and direct the activities of Ukrainian-American communities as well as represent them on the national level. Almost immediately the newly founded organization became faced with the harsh reality of a global war. The defense of Ukrainian workers in France, a memorandum on the inhuman liquidation of political prisoners in Ukraine, efforts on behalf of Ukrainian refugees from occupied territories — these were just some of the accomplishments of UCCA in the first years of its existence. Today, 25 years later, the roster of UCCA attainments includes many actions which instill pride in the hearts of all Ukrainians — the anniversary of Ukrainian Independence which is observed annually in the U. S. Congress, the observance of Captive Nations Week, and the Shevchenko Monument in Washington, D. C.

The Board of Directors of the UCCA who met on June 18, 1966 in New York drew up an 11-point list of objectives which will constitute the basis of the Congress deliberations. These objec-

tives which encompass almost every aspect of Ukrainian-American organized life are indicative of the greatly expanded scope of UCCA activity on the threshold of a new era of growth

The IX UCCA Congress is of special interest to the UNWLA membership for a large part of its program will touch on problems of special interest to UNWLA. The Ukrainian National Women's League of America was among the co-founders of the UCCA and the first congress was attended by the League President, Mrs. Anneta Kmec, and members of the Executive Board — Mesdames: Helen Lotocky, Ivanna Bencal, and Anna Bodak. Through the years UNWLA members have supported all UCCA activity by their participation in various UCCA programs and functions and with membership dues. In May of this year the School Board of the UCCA appointed the UNWLA to conduct Ukrainian pre-school centers. The first Ukrainian seminar for Pre-School Teachers was conducted in Philadelphia under the auspices of the UCCA School Board.

Many UNWLA Branches are sending their delegates to the Congress, and the members of UNWLA Branches in New York may participate in the Congress as guests. The UNWLA has already advised the UCCA of its stand on the proposed program of objectives at a General National Council meeting on February 19, 1966. A number of recommendations and comments to this effect was made by the UNWLA Executive Board representative Mrs. Ivanna Rozankowsky. We must now support the UNWLA requests and recommendations by our participation and interest in the IX UCCA Congress.

Mrs. E. D. Pearce, President of General Federation of Women's Clubs

NEW GFWC PRESIDENT

A native of the state of Georgia, Mrs. Carolyn Pearce has spent most of her life in Miami, Florida. Her club career started in the Miami's Women's Club, where she first got acquainted with club work. Before long, Mrs. Pearce was elected President of the club, and later became director of District Eleven. The two vice-presidencies of the Florida Federation followed and in 1954 she was elected president of the Florida Federation.

Her ten-years' service in the GFWC includes: Chairman, Western Hemisphere Division of the International Relations Department; American Home Department and Garden Division; Rec. Sec'y of the Southeastern Council and Rec. Sec'y of the GFWC. In 1960 she was elected to fill a vacancy in the office of Third Vice President. She served as second Vice President, First Vice President and is currently serving as President.

A university graduate and a member of Zeta Tau Alpha, Mrs. Pearce received her education at the University of Georgia, the University of Miami, and Universidad de Bogota, Colombia, South America.

Mrs. Pearce holds fast to fam-

Charity Event of UNWLA Br. 72

NEW YORK, N. Y. — The Blue and Gold colors of the Ukrainian National Women's League of America unfurled alongside the Stars and Stripes proudly saluted the successful efforts of Branch 72 at its Annual Charity Event held at the Americana Hotel, Saturday, May 7, 1966. The large turnout exceeded all expectations and Irene Czarnecky, ticket chairman, reported a record sell-out.

The Dinner-Dance was preceded by a Cocktail Hour in the Princess Ballroom where most of the guests in formal attire were greeted by the president of Br. 72 and chairman Mary Lesawyer, and Rosalie Polche, co-chairman, assisted by Nettie Sawicki and the members as hostesses.

The past president of Branch 72, Mae Demey, introduced Mary Lesawyer. In her remarks, Mrs. Lesawyer thanked the committee and members for their diligent efforts in making this function a most successful affair. National Commander Walter Klawnsnik and National Welfare Officer Stephen Shegda of the Ukrainian American Veterans were then introduced. Heartfelt thanks were extended to John O. Flis, Esq. for his legal guidance.

Rev. Peter Fedorchuk, pastor of Annunciation of the Blessed Virgin Mary, of Flushing, N. Y. delivered the Invocation. During the dinner, the co-chairman Rosalie Polche introduced Mary Dushnyck, chairman of public relations of the UNWLA, co-founder and first president of

ily life and home ties. She says that her husband, an official of the Pearce Produce Company, a family firm of pioneer tomato growers of South Florida, and her son and daughter-in-law are her biggest "boosters."

The new GFWC President completes jobs with the same energy and efficiency with which she begins her work and her soft southern voice belies the firmness of her character.

Branch 72; Barbara Bachynsky, organizational chairman of UNWLA and president of Branch 83; and members of the pioneer Branch 3 — president Mary Marusevich, Anna Dobriansky, Anna Wasylciow, Mary Sawicki and Mary Chuma. Also present were Anne Malan representing Branch 53, and Stefania Saldan representing Branch 64. Letters conveying best wishes for a successful evening were received from Irene Padoch, vice-president of UNWLA; Oksana Rak, president of New York Regional Council. The dinner ended with a closing prayer by Father Fedorchuk.

Johnny Gay and his orchestra provided the much enjoyed music. The Americana and the Royal Ballrooms vibrated with spirited Ukrainian dances, and such popular numbers as "Alley Cat" and even the "Watusi."

The drawing for the many wonderful prizes was handled by Anne Hayda, raffle chairman, with the able assistance of Olga Zurawel and Herta Bereza. Proceeds of the raffle will be shared by the UNWLA Scholarship Fund, the Ukrainian American Veterans National Welfare Fund and the "Sichovi Striltsi."

From the many complimentary comments received, this affair was enjoyed by one and all, from our pioneers to our teenage set. Branch 72 with its hard-working members and dedicated president believes this affair to be a forecast of similar future functions.

Rosalie C. Polche

ORGANIZATIONAL CHAIRMEN'S CONFERENCE

Five Regional Councils (Philadelphia, New York, Newark, Cleveland, and Chicago) will hold an Organizational Chairmen's Conference this fall. The program will include lectures and panel discussions as well as a workshop.

WHAT TO READ ABOUT UKRAINE AND THE UKRAINIANS

by Marty

Manning, Clarence A. *Ukrainian Literature*; studies of the leading authors. Jersey City, N. J. Ukrainian National Association, 1944. 126 p.

The only comprehensive history of Ukrainian literature available in the English language. Critical silhouettes of twelve outstanding Ukrainian writers — from Skovoroda to Oles — are presented against the background of their times by an American expert on Ukraine. There are some quotations from the Ukrainian authors in English translation, as well as a bibliography of other works on Ukrainian literature in English.

Vernadsky, George. *Bohdan, Hetman of Ukraine*. New Haven, Yale University, Press 1941. 150 pages.

The drama of blood and passion, of strategy and diplomacy, was an integral part of the life and political career of Bohdan Khmelnytsky, "the Cromwell of Eastern Europe." This scholarly biography by a well known historian brings the Ukrainian hetman to life vividly and dramatically, against the colorful background of 17th century Kozak Ukraine.

LETTERS FROM VIETNAM GI'S

"Thank you" notes are pouring in to UNWLA Branches from Vietnam GI's of Ukrainian descent. UNWLA Branch 1 of New York City has received an enthusiastic response from Anatole Woloschuk, who received an Easter egg. Branches 20 of Philadelphia, Pa., 25 of Pawtucket, R. I., 28 of Newark, N. J., and 49 of Buffalo, N. Y. have also received "thank you" notes for their Easter greetings.

It is time now to begin thinking of our Christmas greetings and gifts. Parents and parishes will gladly supply the names and addresses of Ukrainian-American servicemen who are serving in Vietnam.

At the General Federation of Women's Clubs' 75th Diamond Jubilee Convention in Chicago, are shown: Mrs. Helen Lototsky, WFUWO delegates; Senator Roman Hruska of Nebraska, guest speaker; Mrs. Mary Dushnyck, UNWLA delegate; and Mrs. Anastasia Volker, delegate of Michigan Women's Review Club. Sen. Hruska had aided the GFWC in its project to have the U.S. Government issue a Federation stamp and such a 5c U.S. stamp, commemorating the GFWC's 75th anniversary, will be issued on Sept. 12 in New York City.

MRS. A. VOLKER, VICE PRESIDENT IN CHARGE OF ENGLISH SPEAKING BRANCHES

Mrs. Anastasia Volker, UNWLA Vice President, whose special interest is the English-speaking Branches, has agreed to direct their work in an advisory capacity. She will concern herself primarily with program planning, membership drives, and education of membership.

NEW UNWLA BRANCHES ..

Since our XIV Convention in November, 1965, several new Branches have been founded. In March, 1966, we announced the founding of Branch 9 in Binghamton, N. Y., with Mrs. Myroslava Prytula as President. The initial meeting on March 27 was attended by Mrs. Maria Kohutiak, President of the Rochester National Council.

In April, 1966, Branch 31 was founded in Rossford, Ohio. Mrs. Irene Hnatchuk was elected President. Its initial meeting on April 23 was attended by Mrs. Sofia Barusevych, Organizational Chairman of the Cleveland Regional Council.

In July, 1966, the founding of another Branch was announced. On July 11, 1966, a meeting near Hartford, Conn. was held at which were present Mrs. Oksana

Rak, President of the New York Regional Council and Mrs. Warka Bachynska, Junior League Chairman. A Founding Committee with Mrs. Olga Platosh as President was established. A founding meeting is scheduled for September.

GRADUATION AT MANOR COLLEGE

Forty-four young women were graduated from Manor Jr. College in Philadelphia in graduation ceremonies held on June 5, 1966.

Dr. Emil Harasym presented the candidates. The associate degrees and awards were conferred by Very Rev. Msgr. Stephen Chehansky. Miss Salome Kuzma delivered the commencement oration in English, and Miss Irene T. Mazepa spoke in Ukrainian on behalf of the graduating students.

The Mother Josaphat Award, named in honor of the founder of Manor Jr. College, was presented to Miss Maria Stadnycky of Philadelphia for excellence in Ukrainian.

Graduates of Ukrainian descent were: Irene Babij, Olga Dzydzora, Yaroslava Gabla, Antoinette T. Harasym, Irene Mazepa, Maria Paprocky, Maria Prokopchuk, Irene Pylypchak, Kwitka Semanyshyn, Maria Stadnycky, Marie Worhunsky.

Ніна Наркевич

Маленький „крикунчик“

Мама була в кухні, коли Дмитрик увірвався туди, як вихор.

— Мамусю! Відгадай, що я знайшов?! Малюсі-неньке пташатко! Це коло сусідської хати, де ремонтували дах. Мабуть робітники зруйнували гніздечко! Бідне пташенятко! Воно є майже голе, без пір'ячка. Жалібно пищало та роззявляло свій великий жовтий дзьоб.

— Трудно буде його мамі знайти свого синочка, не думаю, щоб пташенятко змогло вижити без догляду своєї мами — серйозно сказала Дмитрикова мама.

— Мамусю любенька! Дозволь мені спробувати виглядіти це пташенятко. Очі в Дмитрика повні сліз — так благали маму.

— Добре синочку, спробуй, я буду тобі допомагати, але ж ти знаєш, що в мене дуже мало часу. Ти мусиш сам годувати пташенятко та чистити клітку.

Так почалося нове життя пташечки, що її назвали „Крикунчиком“. Це справді було дуже галасливе та клопітливе створіння, але Дмитрик добре доглядав його і „Крикунчик“ з кожним днем робився все більшим. Дмитрик знайшов у садочку стареньке тростинне кубельце, поклав туди пухнастої ватки і зробив захисне ліжечко для Крикунчика.

— Тепер він буде думати, що то мама гріє його своїм пір'ячком, — думав хлопчик. Їжу для Крикунчика перший раз приготувала Дмитрикова мама, а потім хлопець сам вже її гогував. Це був дрібно посічений жовток з круто звареного яєчка, розмішаний з молском. В цю рідину хлопець мочив шматки білого хліба, а тоді маленькими щипцями кидав їх до дзьобика голодного пташка, що весь час його роззявляв.

Через кілька тижнів тільки маленького пташати стало вкривати-

ся пір'ячком. З великим зацікавленням хлопець слідував за всіма змінами, що поступово відбувалися в Крикунчика. Зпочатку мама та Дмитрик думали, що пташенятко — молодий шпачок, потім думали — синичка, але коли все тільки вкрилося пір'ячком, то виявилось, що то — простісенький горбець.

Тепер знов виникла нова турбота в Дмитрика. Треба було вже вчити Крикунчика їсти. Хлопець сипав зернятка, стукав пальцем по долішніх дощинках клітки, але пташок не розумів того. Шкільний товариш Дмитрика Марк частенько забігав подивитися на горобчика. Коли хлопець розповів Маркові, що Крикунчик не вмє їсти, той запропонував Дмитрикові віднести клітку з пташкою до його бабуні.

— Наша бабуня має канарка, що живе у клітці; він дуже добре їсть зерно. Може від нього твій Крикунчик навчиться їсти — сказав Марко.

Зайняття в школі вже закінчилися, бо почалися літні вакації,

Ганна Черінь

ЗАВТРА В ШКОЛУ!

**В мене радість на весь світ —
Вже мені тепер п'ять літ!
Я скачу навколо столу:
Завтра в школу! Завтра в школу!**

**Маю зошит, маю книжку —
Он лежать вони на ліжку —
Маю читанку й буквар,
Значить, справжній я школяр.
Хоча бігаю, як вітер,
Та вже знаю десять літер.
Їх навчилась від татуса,
Решту в школі я навчуся.**

**Залишайся вдома, лялько!
Хоч мені тебе і жалко,
Ти ще не підросла —
І для школи ще мала.**

а тому на другий день рано хлопці віднесли Крикунчика до Маркової бабуні. Клітки з пташками поставили поруч, насипали зерна обам пташечкам та налили свіжої водички до мисок, а самі причаїлися та стали слідувати за пташечками. Канарок з цікавістю став приглядатися до нового сусіда, але як угледів свіже зерно в своїй мишині, то злетів на краєчок та став їсти й мило шебетати. Так виглядало, ніби розмовляв з горобчиком: — Цір-рр Цір-рр! Фю-їть! Яка гарна свіжа їжа! Чом не їсиш? Чом, чом? Лети, покоштуй! Смакує добре, фю-їть!

Крикунчик уважно приглядався до всього та сидів нерухомо, але раптом голосно цвіркнув, ніби відповів: — Цвірінь! Дякую, любий пане! Він рішуче пурхнув з жердки просто на краєчок мишинки. Дзьобнув раз, другий, а за третім розлупив зернятку та пішла в них обох жвава робота. Один пташок на перербій перед другим луштив насіння та обоє задоволено запивали свіжу їжу свіжою водою. Лекція скінчилася. Дмитрик подякував Маркові за допомогу та щасливий поніс свого Крикунчика додому.

Літні вакації минали швидко. За два місяці з Крикунчика виріс молодий гарний горобчик, а жовті куточки дзьобика стали темні. Одного разу, як Дмитрик повернувся з прогулянки, він не знайшов свого пташка в клітці. Видно він не причинив щільно дверцят, а пташок вислизнув з клітки і десь заховався. Довго Дмитрик шукав свого вихованця, бо боявся, щоб киця його не зловила. І коли вже добре втомившись, хлопець став на хвилину серед кімнати, то почув тріпотання крилець і не счувся, як горобчик пурхнув із високої шафи просто йому на плече. Що то була за втіха! Поперше тому, що горобчик знайшовся, а подруге тому, що він наочно показав свої здібності літати. З того часу

Соняшник

Коли діти йдуть вулицями міста, то зараз пізнають, у якому домі живуть українські дівчатка. Бо там перед домом квітник. А в квітнику звичайно цвітуть квіти: троянди й далії і айстри — а даліше, вище під плотом або під стіною дому високі мальви і наш український соняшник. То видно дівчатка сіють, садять, підливають, плекають ці квіти. А найбільше любуються високим соняшником.

Квітник Дарусі був за хатою, відгороджений від вузької вулички високим парканом. І от, там,

Дмитрик став випускати Крикунчика літати по хаті, а незабаром він став виносити клітку на двір та вішав її на великім дереві, коло ганку.

Тепер вже до клітки стали прилітати другі горобці. Особливо один частіше других відвідував Крикунчика. Дмитрик чув, як радісно цвірінкав Крикунчик та щось розповідав новому товаришові.

Одного вечора мама сказала Дмитрикові:

— Знаєш, синочку, я думаю — нам скоро доведеться попрощатися з Крикунчиком назавжди. Він уже знайшов собі товариство вільних горобчиків, з якими йому краще, ніж усе сидіти в клітці.

Хоч і сумно було Дмитрикові це почути, але він зрозумів, що Крикунчик уже виріс і може починати своє власне життя. Одного разу Дмитрик лишив клітку відчиненою. Він побачив, як новий приятель його горобчика залетів до клітки, вони довго щось шебетали, а тоді влвох полетіли геть до сусіднього парку. Кілька днів після цього випадку Крикунчик ще повертався до клітки, ночував, прилітав попоїсти смачних зерняток, але одного разу як полетів, то вже ніколи не повернувся до Дмитрика.

Де він почав своє вільне життя, ніколи вже ні довідався Дмитрик. Чи щаслива, чи тяжка доля спіткала його, ніхто не міг цього сказати, але хлопчик все життя згадував свого маленького вихованця.

спершись на паркан, красувався величавий соняшник. Даруся не могла досить натішитись, налюбуватись ним, коли побачила його квіт: коли він вперше розвинуз, розтулив своє величаве, мов тарілка обличчя.

— Мамо! Мамо! — закликала, плещучи в долоні: — Соняшник зашвів! Всі вибігли з хати любу-

Багато не думаючи, хлопчик викарабкався мов кіт на високий паркан...

ватись пишним квітом. І було чим! Золотаво-жовті пелюстки вінком оточували темніший осередок, на якому до сонечка грались, гуділи бджілки, збираючи мід. Згодом пишний щит квіту поволі незаметно повертався за ходом сонця із сходу до заходу. Недаром же він „соняшник“, квіт сонця.

І все було б гаразд, соняшник цвів би, красувався б, коли б його не спокусила цікавість: — Ану, загляну, що там є за парканом — подумав, тай нахилив своєю важку золоту голову поза паркан. Ба, а звідкіля ж він міг знати, що там, поза паркан ходять погані хлопчиська, які лише придумують

усякі витівки — а то Демко і Юлько!

— А подивись, який здоровий соняшник! Мов яке сито! От тобі раз соняшник-великан! так Демко.

А Юлько: — А зерняток-сім'ячок у ньому, десь видимо і невидимо! От полузали б смачно! Але як його дістати? знов Демко. Овва! Велика штука! Знов Юлько: — А дивись, я вчеплюся паркана, — ти мене підсади трохи вгору і я йому голівку скручу. Але ж то будемо мати сім'ячок! Буде що лузати!

Багато не думаючи хлопець, мов кіт, викарабкався на високий паркан і сперши ноги на плече Демка, вхопив соняшник руками і давай крутити ним на всі боки так довго, аж поки не відірвав квіту від биля. Тоді кинув ним на землю і цілий засапаний, червоний зіскочив униз. Вхопив соняшник і миттю роздер його на дві половини. — На, Демку, це тобі, а те мені.

Хлопці стерли зверху шита дрібну полову; під тим показалися білі цяточки, наче зернятка. Стали колупати, добуваючись до сім'ячок. Але . . . але, що ж це таке? — Та якіж це сім'ячка? нагло скрикнув Демко. — От щось таке тонке і м'яке, якась шабатурка, а в ній не то вода, не то якась молочко. Тьфу! виплював Демко. А Юлько і собі.

— Той соняшник нікуди не годиться, геть із ним! А далі полупали, покрилили соняшник і покидали вздовж дороги.

А дещо пізніше татко Юлька якраз тією вуличкою вертався з праці додому. Дивиться і дивить під ноги, дивується: — А це ж хто так соняшник поколував і дорогою покидав? Глянув угору: — Гм — таж це соняшник близьких сусідів, панства Річних. А далі: — О горе! таж ці кусні постелені аж полід мою хату! — Невже ж це мій син, мій Юлько? І татко підняв кусень соняшника, приніс до хати. — Юльку! кликнув, показуючи хлопцеві цей кусень. — То ти зірвав і знищив цей соняшник?

Юлько почервонів, спустив голову. — Та, то, то ми . . . Демко і . . . і я. Ми хотіли лузати сім'ячка. Ми, ми — А тато грізно: — І що? вилузали? Та н-ні! Це якийсь нездалий соняшник. В ньому нема зерняток — в ньому якась (Докінчення на обгорті)

Вісті з Централі

Вітайте нам, дорогі Союзянки! Поволі приступаєте до ваканцій до громадської роботи. Багато з Вас їздило відпочивати в тори чи над озеро а дехто відвідав свою рідню. Та кожному з нас цей літній час скріпив і відсвіжиз. Тепер радо зустрінемося знов на перших по-ваканційних сходах нашого Відділу.

* * *

Знов кілька Відділів тоділилось із нами вісткою про те, що вислали нашим воякам у Вієтнамі святочне привітання й дістали владувану подяку. І так 20 Відділ СУА з Філадельфії привітав Ярему Тимкова, а 28 Відділ із Ньюарку Павла Бокала. Напевне тим нашим хлопцям було приємно, що про них наші членки пам'ятали.

* * *

Для відзначення роковин Івана Франка у кожному Відділі розішлемо незабаром доповідь п-ні Наталії Чапленко „Іван Франко і професійна праця жінки“. Її слід відчитати на святочних сходах Відділу, доповнивши деклямацією або мистецьким відчитанням твору поета.

* * *

В останньому часі забракло в Централі відзнак СУА, що їх повинна мати кожна членка. Відзнаки є замовлені й незабаром зможемо їх розіслати. Всіх, що замовили відзнаки, прохаємо терпеливо почекати, а вже незабаром їх дістануть.

Екзекутива СУА

ПОДЯКА

Приношу глибоку подяку моїм дорогим Союзянкам з 28 Відділу СУА, що надіслали мені спільного милого листа під час мого перебування у шпиталі. Особлива подяка пані Ользі Салук, що приїхала відвідати мене, не зважаючи на далеку відстань, а також за подарунок і квіти. Знаю своїх Союзянок як чутливих і привітних, а їх тепле відношення завжди підіймає духа і допомагає скоршому видужанню.

Олена Кононенко-Трофимовська

Імпреза, проведена силами двох Відділів — це тісний лучник між ними.

Вітаємо!

У міжчасі наспіли списки нових членок з округи Шикаго. Широ радіємо тим, що кожен Відділ у тій Окрузі придбав кілька членок та що можемо їх привітати в нашій організованій сім'ї. Сподіємось, що вони тут гарно почуватимуться та вже включились у працю. Щастя Боже!

22 ВІДДІЛ СУА, ШИКАГО

Анна Білинська
Ірина Денисюк

36 ВІДДІЛ СУА, ШИКАГО

Егнес Гіжовська
К. Манковська
Анастасія Хомич

51 ВІДДІЛ СУА, МИЛВОКІ, ВИСК.

Ольга Завадівська

Анна Черень

74 ВІДДІЛ СУА, ШИКАГО

Віра Г'євич
Д-р Оксана Фільварків

84 ВІДДІЛ СУА, ШИКАГО

Мирослава Івахів
Софія Пивоварчук
Катерина Черняк

ЕКЗЕКУТИВА СУА

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Анни Брудний, основниці та довголітньої голови 36 Відділу СУА у Шикаго, складаємо 20 дол. на пресовий фонд Нашого Життя, а родині Покійної висловлюємо наше глибоке співчуття.

Окружна Рада СУА
у Шикаго

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу матері п-ні Володимири Полянської і батька п-ні Ольги Герєги, наших членок, висловлюємо їм шире співчуття й складаємо 20 дол. на фонд „Мати й Дитина“

Членки 33 Відділу СУА
у Клівленді

У ДРУГУ РІЧНИЦЮ

У другу річницю невіджалуваної втрати дорогого чоловіка, батька й дідуся блаженної пам'яті Андрія Шкільного пересилаємо 10 дол. на фонд „Мати й Дитина“.

Тетяна Шкільна, діти і внуки
у Сиракюзях

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Софії Гарасевич, дорогої членки 28 Відділу СУА в Ньюарку зложили на Український Католицький Університет у Римі

по 10 дол. — 28 Відділ СУА в Ньюарку, Марійська Дружина ім. Благовіщення в Ньюарку, ред. Іван Керницький, пп. Василь і Наталія Качмарі.

по 5 дол.: — пп. Юліян Ліщинський, Ольга і Юліян Муссаковські, Павло й

Анна Петровські, Олена Підлуська, Оксана Тарнавська.

по 3 дол. — пп. Михайло й Омеляна Цяпки, Галя Клим, Олександра Назарук, Августина Хома, Анна й Іван Настюки.

по 2 дол. — пп. Василь і Зеновія Воробець, Петро й Таїса Богданські, Дарія Горняткевич, Ірина Гнатів.

по 1 дол. пп. Катерина Кузьма, Марія Буряк, Марія Вислоцька, Пелагія Кучкуда, мгр. І. Городиський, мгр. О-сип Утриско, Євгенія Шпирка, Євгенія Леськів, Олександра Падковська, Катерина Боднар, Анна Вітик, Софія Воробець, Ольга Салук. Разом 101 дол.
28 Відділ СУА в Ньюарку

НАШІ ДОСЛІДИ

Наше Свято Жінки-Героїні було присвячене цього року жертвам большевицьких тюрем у 1941 р. Ми кинули заклик збирати відомості про погиблих у тому часі та спогади тих, що їм удалось перетривати. Нове звітлення подав 1 Відділ СУА в Нью Йорку, де п-ні Нат. Хоманчук, культурно-освітня референтка відчитала спогад про тюремні події в Бережанах у 1941 р. Це прибав новий матеріал до того, що вже маємо.

Заохочуємо й дальше наші Відділи збирати ці відомості. В Канаді підготовляється видання, присвячене цим жертвам. Тому треба встановити якнайбільше даних і спогадів із того часу.

при Громадській роботі

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Передача портрету

У десяти роковини смерті бл. п. Олени Кисілевської, першої голови СФУЖО, відбулась у Нью Йорку врочиста зустріч. Радна м. Дітройту п-ні Маруся Бек подарувала Управі СФУЖО портрет цієї громадської діячки, що його намалював ще за життя О. Кисілевської мистець Михайло Дмитренко. Дня 23. квітня ц. р. відбулась офіційна передача цього портрету, в сполуці із вшануванням роковин смерті першої голови СФУЖО.

Свято відкрила п-ні Оксана Рак, голова Окр. Ради СВА. З'ясувавши підставу і зміст нашої зустрічі, вона покликala до слова п-ні Олену Залізник, голову СФУЖО. Рясними оплесками привітала заля цю довголітню громадську діячку. У своєму слові п-ні Залізник змалювала силуетку Олені Кисілевської, звернувши увагу на її людські й громадські прикмети, що, як не можна краще, успісблювали її до провідної ролі в житті жіноцтва. Окремий натиск поклала на її подорожі, що завдяки ним вона увійшла в контакт із широкими кругами українського громадянства. До того додала короткий огляд праці СФУЖО й заклікала присутніх — включатись у його діялки в ці великі роковини.

Слідувало фортепіянове сольо проф. Дарії Гординської-Каранович. Із питомим їй відчуттям заграла „Канон“ Ревуцького, що як не мога краще віддавав піднесений настрій хвилини. Це було гідним вступом до промови Марусі Бек п. н. „Для Неї все!“ Бесідниця пригадала свої зустрічі з О. Кисілевською. Вперше зустрілась із нею як молода учениця в Коломиї і вже тоді відчула ширість і природню гідність, що промінювала від неї. Пізніше, будучи студенткою, вітала сенаторку під час її подорожі по Америці. Було це в Питтсбургу в 1929 році, коли українсько-американська громада вперше зустрілась із нашою видатною діячкою. А втретє привітала голову СФУЖО в 1953 р. в міській ратуші в Дітройті, коли то з нагоди Конвенції СВА вона туди завітала. П-ні Бек схарактеризувала її

багатогранну діяльність і невтомну невсипущість. Наш сьогоднішній поклін повинен стати постановою: „Для Неї — нашої Батьківщини — все!“ Міжнародні події йдуть дуже швидко й велика хвилина може для нас застати незабаром. Словами Олени Кисілевської: „Вперед, українська жінко!“ Маруся Бек закінчила свою промову.

Із творів О. Кисілевської артистка Олімпія Дсбровольська відчитала спогад „На Тарасовій могилі“. Своім безпретенсійним описом авторка промовила безпосередньо до присутніх у мистецькому читанні артистки.

Слідувала передача портрету. П-ні О. Рак відслонила його, а п-ні Бек передала у відання Управи СФУЖО. Із старовинних рам глянули на залю добрі очі і заясніла лагідна усмішка. П-ні Залізник подякувала за подарунок.

Щоб завершити цей поклін — п-ні Дарія Гординська-Каранович відіграла С. Людкевича „Лісно до схід сонця“. Рясними оплесками присутні винагородили піяністку за цю насолоду.

Свято закінчила п-ні Дарія Бойдунік, голова Відділу Укр. Зол. Хреста, подякою виконавцям та публіці. Вона запросила всіх до суміжної залі, де заходами Відділів СВА й УЗХ встановлено буфет. При смачній перекусці відбулась товариська зустріч із Марусею Бек, що її жіноцтво Нью Йорку шире вітало.

Із вшанування Олени Кисілевської у Нью Йорку:

Сидять зліва до права: п-ні Дарія Гординська-Каранович, піяністка, п-ні Олена Залізник, голова СФУЖО, п-ні Маруся Бек, радна м. Дітройту, п-ні Ганна Ратич, почесна членка СВА, п-ні Лідія Бурачинська, редакторка Н. Ж. — У другому ряді зліва: д-р Б. Каранович, п-ні Наталя Чапленко, культ.-освітня реф. СВА.

From the Olena Kysilevska memorial in New York City

Таким сердечним поклоном наших громадсько-політичних і мистецьких сил відзначено 10-ліття смерті Олени Кисілевської. Зустріч улаштував Комітет, зложений із представниць Окр. Ради СВА і 1 Відділу Укр. Зол. Хреста.

Присутня

ШИКАГО, ІЛЛ.

Звіт із Конвенції Федерації Жінок на Ілліной

В днях від 3. до 5. травня 1966 р. відбувалася 71. Конвенція Іллінойської Федерації Жіночих Клубів в Шермен Готелі і де я як представниця 22 Відділу СВА взяла участь. В цій Конвенції взяло участь понад 1200 делегаток, які репрезентували собою 70.000 членів цієї Жіночої Федерації в Стейті Ілліной.

Конвенція розпочалася піднесенням прапору, відспіванням гимну і молитвою. Відтак пані Сегравес, голова Іллінойської Федерації привітала зібраних і наступили звіти поодиноких відділів.

Першого дня ми почули дуже цікаву доповідь д-ра Гарри Сандс, що є програмовим директором „Епілепсі Ассосіейшен оф Америка“. В своїй доповіді він зазначив, що колись страшна хвороба сьогодні не викликає серед людей до себе такої великої відрази і страху. До хворої людини в часі атаки підходять із розумінням і опікою. В цім напрямі великі поступки зробили медичні організації і таких хворих людей беруть навіть на працю.

В часі Конвенції ми довідались із звітів про працю референтур. Федерація співпрацювала при прикрашуванні

Із виставки нар. мистецтва на Конвенції Федерації Жіночих Клубів на Ілліной:

Зліва до права: п-ні Дарія Менцінська, референтка нар. мистецтва, п-ні Анізія Струц, касієрка, п-ні Люба Шандра, голова Окр. Ради СУА, Президентка Іллінойської Федерації Жіночих Клубів, п-ні Анна Васильовська, референтка зв'язків і п-ні Оксана Вихрій, членка 74 Відділу СУА.

From the Ukrainian folk art exhibit at the Illinois Convention of the Federation of Women's Clubs

міста та доріг, а саме: клуби засажували дерева, квіти, траву і займалися консервацією лісів і парків. Приділювали стипендії для молоді на їх студії. Члени Федерації допомагають при збірках на фонди: рака, Червоний Хрест, туберкульозу і т. д. Допомагають негромадянам придбати громадянські папери. Фінансово підтримують збереження історичних пам'яток. Цим разом відновляють дім славної Іллінойської жінки Джейн Адамс, що в минулому багато причинилась до добра бідних людей. Молодецькі відділи Федерації присвячують більше уваги вихованню дітей, збереженню дитячого здоров'я і спомагають загальновідомий шпиталь „Говл“.

Про працю Федерації можна багато писати, але я вибрала найголовніше. Деякі делегатки висловлювали дуже цікаві думки. — одна зауважила, що американське жіноцтво повинно з більшою увагою відноситись до різнонаціональних груп, допомагати їм при пошукуванні праці. Бувша голова Генеральної Федерації Жіночих Клубів, член директорії Університету Мериленд п-ні Й. Л. Вайтгерст виголосила доповідь, в якій звернула увагу на теперішню молодь. З власного досвіду вона запримітила великі недоліки в її вихованні. Вона стверджує, що молодь відноситься до старших з непошаною. На жаль чомусь дозволяють на різного роду доповіді та реферати, що серед студентів можуть

викликати симпатію до комунізму. На її думку того не повинно робитися.

Так як на кожній іншій Конвенції, дуже гарно перейшла точка вшанування бувших голов Федерації, а з окремою парадом перейшов вечір — зустріч усіх голов Відділів — членів Стейтрової Федерації. На закінчення Конвенції відбувся величавий бенкет з концертною програмою.

Вже третій рік великою атракцією на Конвенції, а нашим успіхом є вистава українського народного мистецтва, що її влаштує Окружна Рада СУА в Шикаго. Українська виставка є одинокою мистецькою виставкою і притягає багато глядачів, а зокрема наші безконкурентні писанки викликають в американських жінок подив і захоплення. Для нас така виставка є доброю пропагандою для поширення українського імени серед чужинців.

На думку делегаток і гостей 71 Конвенція Іллінойської Федерації Жіночих Клубів була одною з найбільших та найкраще переведених того роду громадських імпрез.

Анна Васильовська
Делегатка Конвенції
і Реф. Зв'язків О. Р.

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

Із діяльності Окружної Ради СУА
Вшанування роковин Івана Франка.

Дня 28. травня ц. р. у річницю смерті

великого сина України представниці організованого жіноцтва Клівленду зложили квіти коло пам'ятника поета в Українському Культурному Городі. В тій цілі зійшлись представниці Окружної Ради СУА й Відділу Укр. Зол. Хреста і в невеликій скромній церемонії зложили там свій поклін. Світлою закріплено цю вродливу хвилину.

Радіопередача Окр. Ради. Впродовж 4-ох років Окружна Рада СУА кожного місяця (з винятком вакацій) користає з гостинного дозволу на радіопередачі п. Степана Зорія, щоб виголосити доповідь і короткі вісті про працю Відділів. Доповіді виготовляють членки СУА й достосовують їх до історичних дат чи на виховні й організаційні теми. За такий щедрий дар Управі Програми, а зокрема п. Зорієві висловлюємо щирю подяку.

Окружна Рада СУА у Клівленді

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Із діяльності 1 Відділу СУА

Дня 19. березня ц. р. відбулося у нас **Свято Героїнь** в рамках місячних сходин, із такою програмою: Реферат п. з. „Підпал тюрми в Бердичеві“, надісланий з Централі, прочитала п-ні Н. Хоманчук. Вона теж виголосила свій п. н. „Героїні у визвольних змаганнях“, доповняючи його споминами про жертви большевицького терору в Бережанській тюрмі 1941 р.

Відповідні до хвилини деклямації виголосили діти наших членок: Ю. Гой і Я. Шуль.

Дня 23. квітня теж на ширших сходинах відмічено **Шевченківські Ресквики**. Свято розпочато „Заповітом“, що його відспівали членки. Потім слідували дитячі деклямації: „Розрита могила“ — Л. Андрушків, „Ой, три шляхи“ — Т. Когут, „Тече вода“ — М. Гой, і уривок із „Послання“ — В. Рудик. Реферат „Жінки в творох Шевченка“ виголосила п-ні Н. Хоманчук. Усі точки програми були гарно виконані.

Дня 15. травня відбулося **Свято Матері**, що вже має у нас свою довголітню традицію. У гарно прибраній залі засіли членки разом із гістьми при святочно накритих столах, до спільної гостини. Прибула теж голова Окр. Ради п-ні Оксана Рак. Поблизькі Відділи репрезентували: п-ні Кізіма (3 Відд.), п-ні Федьків (8 Відд.), п-ні Гентиш (82 Відд.) і п-ні Дума (83 Відд.). Свято відкрила голова п-ні Марія Головей, привітавши голову Окр. Ради та гостей. Мистецькою частиною свята проводила п-ні Н. Хоманчук. Вона теж, як звичайно, виголосила дуже добре опрацьований реферат п. н. „Любов матері є все така сама“, нав'язуючи до слів Т. Шевченка „Раз добром налите серце вік не прохолоне“.

Слід підкреслити відрадне явище, що в усіх імпрезах нашого Відділу активну участь бере наша дівчора, а це має велике виховне значення. Сьогодні теж прибуло її чимало, займаючи окремі стіл, приготований для неї, щоб віддати поклін своїм матерям та своєю участю звеличати те свято. Молоденька Тереса Когут прочтала „Привіт для матерів“ укладу своєї мами п-ні Н. Когут. Далі слідували деклямації найменших: Н. Саяк, Ю. Гой, Л. Семушак, Б. Когут, О. Павлик, О. Ярема, В. Біскуп, Яр. Куровицький. Усі деклямації були гарно виконані й зворушили матерів до сліз. Потім діти відіграли малу сценку пера о. Романшина „Нашій мамі“. В ролях виступали: М. Гой, Л. Андрушків, А. Кріль, О. Шуль, Я. Шуль, В. Рудик і Ю. Гірняк. Сценка пройшла з повним успіхом. На закінчення дитячий хор відспівав пісню М. Підгірянки „Три віночки“ при аккомпаніменті М. Гой. Слідували привіти голови Окр. Ради і делегаток. Накінець п-ні Головей подякувала

виконавцям програми, а зокрема культ.-освітній референтці п-ні Н. Хоманчук за реферат, виховній референтці п-ні Андрушків за вивчення дитячої сценки та мамам за вивчення дівчорини деклямацій. Подякувала теж господарській референтці за приготування такої гарної гостини при співучасті інших пань. Гостмайстром була імпрезова реф. п-ні А. Сливка. В милій та дружній атмосфері, переплітаній веселими жартами і співами, гості весело забавлялись до пізньої ночі.

М. Лозинська

Великдень у 4 Відділі СУА

Така вже щорічна традиція у житті нашого Відділу, що свято Великодня зустрічаємо спільним Свяченням. І цього річчя свята ми відсвяткували спільно, однією родиною, в неділю, 17. квітня ц. р. При гарно накритому столі засіли членки й гості. Свято відкрила голова Відділу п-ні Анна Кізіма. На її заклик присутні радісно відспівали „Христос Воскрес“. Тоді пані голова привітала всіх присутніх, побажала всім милої зустрічі при столі і закінчила слово привітом „Христос Воскрес“. Ведення зустрічі перебрала почесна голова Відділу п-ні Емілія Корнат, що представила Управу та гостей.

П-ні Оксана Приплин відчитала змістовну доповідь на тему „Великдень в Україні“, в якій змалювала красу нашого прадавнього обряду. Відтак прочтала зворушливий змістом уривок із поеми Івана Франка п. н. „Перший Великдень на волі“.

Радувала присутніх своїм милим співом п-ні Гейзел Стек, що її всі слухали з правдивою приємністю. Настрій присутніх піднесла також незвичайно приємна товариська атмосфера, смачна вечеря, що її приготували членки Відділу та вшанування наших Великодніх традицій. Це все сприяло тому, що наша Великодня зустріч залишила в усіх прегарний спомин.

Товариське життя нашого Відділу не було б повним, коли б не відзначити ще два моменти, що були особливо радісними. Перше — це 40-ліття подружжя голови п-ва Анни і Миколи Кізімів. Цей ювілей відзначив наш Відділ по закінченні місячних сходин окремим прийняттям для ювілянтів та врученням подарунку дня 10. травня. П-во Кізіми, мило захоплені

Представниці укр. жіноцтва Клівленду біля пам'ятника Ів. Франка:

Зліва до права: п-ні Ірина Кашубинська, містогорова Окр. Ради СУА, п-ні Володимира Кавка, Укр. Зол. Хрест, п-ні Ольга Городиська, голова Окр. Ради СУА, п-ні Анна Кравчук, голова Відділу УЗХ, п-ні Ольга Бак, Окр. Рада СУА. — Світлив Ярको Бак.

несподіванкою, сердечно подякували за пам'ять про їх ювілей. Друге — це було також відзначення 40-літнього ювілею подружжя п-ва Тані і Миколи Сиротюків. Їх родинну подію вшанував наш Відділ у березні ц. р. по закінченні заг. зборів прийняттям і подарунком.

Такі хвилини, що їх Відділ відмічує, все більше і тісніше еднають Відділ в одну родину. Скріплюють його та підкреслюють вагу нашої організації, що не тільки діє у громаді, але також пам'ятає про кожну членку, бере участь в її radoшах і болях. А членка знову почуває себе частинкою великої української жіночої спільноти в Америці.

Іванна П. Бенцаль

НЮАРК, Н. ДЖ.

Прогулянка членок 28 Відділу СУА

Ніччю, із 29. на 30. квітня вирушив автобус із членками нашого Відділу у напрямі Вашингтону. Був це невеликий гурт, бо тільки 44 членки і їх чоловіки і всі ми їхали, як колись на прощу, бо найважливішою метою, окрім оглядання міста — мозку Америки, було зложення вінка у стіп пам'ятника Тарасові Шевченкові. Організаторкою прогулянки була колишня, довголітня, а тепе-

рішня почесна голова нашого Відділу п-ні А. Настюк. Це вона дістала в дарунку заплачену прогульку до Вашингтону для своїх співпрацівниць від п. І. Литвина, відомого громадянина Ньюарку-Ірвінгтону, за її довголітню і повну посвяту працю в громаді. Це він заплатив \$350 за автобус на дводенну прогульку, оцінюючи працю п-ні Настюк і її співпрацівниць. Погода не заповідалася гарна, але у всіх був добрий настрій і нас не журило дощ. Автобус зближав нас до столиці держави, в якій сильними ударами пульсує серце цілого американського народу. Вже починає падати дощ, коли ми під'їжджали до Білого Дому, але ми всі стояли в довгій черзі, а потім захоплювалися красою резиденції президентів Америки. А потім оглянули Капітоль, оцю велетенську будівлю, в якій вирішуються найважливіші державні справи. По короткому відпочинку у одному з мотелів, поїхала наша громада у гості до Союзнок. І тут привітала нас голова Вашингтонського Відділу п-ні Слава Скасків і членки цього Відділу вгостили нас смачною вечерою. По привітах, промовах, фотографуванні й обіцянках зустрітиса знов, ми поїхали ще, хоч вже був пізній вечір, оглянути пам'ятник Линкольна. Постає його викута у білому мarmorі. Він сидить, якби задивлений у глибину зікіз і думає про долю свого народу. Втомлені, але вдоволені вер-

тались до мотелю і ще довго гомоніли голоси, аж поки не зморив усіх сон.

У неділю привітало нас сонце і тепло і ми, по вислуханні Служби Божої, на якій парох Вашингтонської церкви привітав нас, ми у святковому настрої їхали, якби на прощу, до пам'ятника Тараса Шевченка. І коли перед нами виринув цей пам'ятник, всі замовкли, задивлені у могутність його постаті. Це було якось інакше, як тоді, коли ми були на відкритті цього пам'ятника. Тоді була радість і гордість, що тут, на землі цього Вашингтона, якого для нас так прагнув наш пророк, ми здыгнули йому пам'ятник, а тепер у нас була якби молитва, якби відвідини у когось, із кого спливає на нас життєдайна сила. І з глибини наших сердець виплинули слова, що їх виголосив п. проф. Цяпка: — Ми прийшли до Тебе, Батьку, ми, вигнанці з рідної хати, прийшли заявити Тобі, що ми живемо і немає сили, яка зуміла б вирвати в нас любов до нашого, обездоленого народу. Було тихесенько кругом, навіть авто посувалися тихо, щоб не каламутити святочної хвилини, коли у стіп велетенської постаті генія-пророка кладено вінець. І здавалося, що ось-ось із цих металевих грудей залунають слова: „Будьте люди... свого не цурайтесь“. Святочно пролунав „Заповіт“, а потім зацикали камери і ми з тяжким серцем кидали Його самісінького серед чужини. Ми

від'їжджали, якби із святого місця, із жалем, що нам жорстко відобрано можливість віддавати честь Його правові на Рідній Землі. А потім короткі оглядини катедр, Арлінгтонського кладовища з гробом останнього президента Кеннеді, Смітсонського інституту, галерії мистецтв і нам простелилася дорога назад додому. Пізно вночі ми повернулись із почуттям сповнення великого обов'язку і вдячністю за таку чудову прогульку.

О. Т.

ФИЛАДЕЛФИЯ, ПА.

Градация Світлички

Дня 4. червня відбулась 5-та з черги Градация Світлички 43 Відділу США. Наша Світличка існує вже 7 років та веде наполегливу працю над вихованням і збереженням української дитвори. Вона проходила різні організаційні етапи і сьогодні є вже громадською інституцією, до якої багьки приводять своїх дітей та віддають їх на науку вчительці та під опіку нашого Відділу. Кожного року 15—20 дітей закінчує Світличку, вступаючи до школи українознавства, парохіальної чи публичної. Усі вони вповні до цих шкіл підготовані, а що найважливіше — знають українську мову, молитву, пісню, знають свою традицію, що їй у Світличці присвячуємо багато уваги.

Із прогульки 28 Відділу США до Вашингтону:

Учасниці прогульки разом із членками 78 Відділу США з Вашингтону. По середині ініціаторка прогульки п-ні Анна Настюк, б. голова 28 Відділу США, тримає вінець разом із п-ні М. Скасків, головою 78 Відділу США, що його прибулі зложили у стіп пам'ятника Тараса Шевченка.

28 UNWLA Branch of Newark, N. J. made a trip to Washington, D. C. to visit the Shevchenko monument and meet with the 78 UNWLA Branch

Цьогорічна Градуація відбулась під кличем „Прощай, Світличко!“ Пригадується, як колись усі ми ждали того дня, щоб попрощати школу, а привітати безжурні вакації. Та йнакше справа мається з малютами. Вони люблять Світличку і навіть у літньому часі тужать за нею.

Звичайно Градуації складаються з двох частин — попису дітей і самого акту роздачі „дипломів“. Так було й цього року. Дуже гарні декорації, що їх виконав п. Степан Синейко, з однієї сторони зображували школу, що її залишають наші малюта на те, щоб перейти на беріг річки та човником поплисти ген у далекі невідомі простори, де пташки співають, сонечко грається з шовковими травами, що по них ступають малі ноженята. І Галя і Юрко своїми віршиками наклеювали безжурний час, що несе їм радість і забаву. А пісенька „Човник хитається“ допомагала маленьким школярам виконувати ритмічні вправи, що опися перемінилися в більш бадьорі „Гей, там нагорі“, а то й боеві „Ми сміло в бій підем“.

У другій частині малі градуанти в білих тогах і капелюшках, з китицею квітів у руках вмаршували з залі на сцену. Настала врочлива хвилина роздачі дипломів. Цього року 15 дітей покінчило 3-річне навчання у Світличці. Це були — дівчатка — Леся Ганас, Христія Головачук, Галя Гораецька, Оксана Ільчишин, Даня Лазор, Люба Пришляк, Ніна Тодорів, Дарка Турченко і відсутня Тереса Гаврилук і хлопчики — Юрко Білик, Юрко Дем'янчук, Мирослав Касіян, Олесь Пришляк, Владко Стасюк, Ромко Яримович. Градуацію відкрила голова Відділу п-ні Наталія Андрусів, а слово про значення Світлички виголосила виховна референтка Відділу п-ні Марія Прощик. Подяку вчительці п-ні Марії Синейко, вих. референткам Відділу, і всім, хто працював у Світличці в імені батьків склала п-ні Христія Турченко, а маленька Аня Ганас подала всім квіти. Цю небуденну й милу імпрезу закінчила вих. референтка Гол. Управи й Окр. Ради та довголітня опікунка Світлички п-ні Анна Богачевська, закликаючи дітей ніколи не забувати рідної мови, а батьків — посылати своїх дітей до української Світлички. Гурток Матерів приготував смачний буфет, що з нього користали не лиш діти, але й старші.

Так закінчили ми ще один рік важ-

кої, але якже корисної праці для збереження молодого покоління при своєму народі.

Осипа Грабовенська
пресова референтка

БОФАЛО, Н. Й.

Звіт із річних зборів 49 Відділу СУА

Дата: 20. березня 1966 р.

Збори відкрила голова п-ні Ємілія Стасюк молитвою. П-ні Голова попросила п-ню Стефанію Чайковську, нашу довголітню членку, що вкортці від'їжджає до Каліфорнії.

Президія Зборів: п-ні Надія Гадзевич — голова, п-ні Анна Макух — секретарка.

Протокол відчитала секретарка п-ні Наталія Фіглюс.

Звіти Управи зложили п-ні Ємілія Стасюк, голова і референтки.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начисляє 60 членок. Впродовж року відбулось 9 засідань Управи, 3 ширших сходин, 3 святочних сходин, 5 імпрез. Відділ вітав у себе голову Окружної Ради п-ню Марію Когутяк. Удержував тісний зв'язок з Окр. Радою та точно виконував усі її доручення. Делегатки брали участь у річних зборах Окр. Ради, у XIV Конвенції СУА в Нью Йорку, у Окружнім Святі Героїнь в Ютиці, З'їзді Золочівської Округи, у святі під час Тижня Поневолених Націй, 15-літньому Ювілею СУА в Бофало. Відділ є членом УККА і через делегаток брав участь у його річних і між-організаційних зборах. Є членом Фонду Катедри Українознавства.

б) Культ.освітня й імпрезова: 1. На святочних і ширших сходинах було відчитаних п'ять доповідей. 2. Відділ улаштував п'ять імпрез, а саме: Весняний пікнік, Базар і три чайні вечорі. Крім того членки Відділу брали участь у влаштуванні шкільного Базару, парох. Просфори та Свяченого. Відділ мав одну точку у програмі Окружного Свята Героїнь.

в) Суспільна опіка: Членки відвідували хворих у лічницях, вдома або вислано письмові побажання. Вислано 2 одягові пакки до Австрії, а 2 до Бразилії.

2) Господарська: На всіх імпрезах господарські референтки займалися улаштуванням буфету.

г) Фінансова: Відділ пожертвував 150 дол. на цілоденну парох. українську школу в Бофало, 10 дол., на

збірку „Діти — Дітям“, 7 дол. на пам'ятник Олени Степанів, 5 дол. на прес-фонд Н. Ж. 5 дол., замість квітів на могилу бл. п. Олени Бурачинської. 10 дол. для о. Бумбара з нагоди першої Сл. Божої, 10 дол. на мистецьку Виставку в Нью Йорку і на 2 заупокійні Сл. Божі.

Контр. Комісія: Іменем її п-ні С. Гаврилук ствердила, що книги Відділу знаходяться в порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії, що Збори одногосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Ємілія Стасюк — голова, п-ні Оксана Салдит — місто-голова, п-ні Наталія Фіглюс — секретарка. **Референтки:** п-ні Ірина Дорошак — імпрезова й культурно-освітня, п-ні Стефанія Гаврилук — суспільна опіка, пп. Олена Хомин, Марія Дранка і Розалія Паславська — господарські. **Вільні члени:** пп. М. Райца, А. Руда, К. Шипилява і Л. Стасюк.

Контрольна Комісія: пп. С. Волчук, В. Русинко і А. Гайдачук.

Збори закрила перевибрана голова п-ні Ємілія Стасюк, подякувала за довір'я і попросила Управу та всіх членок співпрацювати.

Наталія Фіглюс, секретарка

ВИЛМІНГТОН, ДЕЛ.

Із діяльності 54 Відділу СУА

Дорогі Союзянки!

Заки „завісимо свою діяльність на кілочку“ (на час вакацій, розуміється!), хочу написати ще до Вас кілька слів про працю нашого Відділу. Правда, що Ви прочитаєте цей лист аж по вакаціях, але праця працею і мовчанкою не можна її отак поминути.

Отож і по Шевченківському Святі (про яке ми так дуже розписалися!) дня 1. травня ц. р. відбулися у нас **ширші сходини** з цікавим **рефератом**. д-ра Д. Скрипця: „Серце і його хвороби“. Д-р Скрипець вже нераз давав у нас доповіді на різні медичні теми. Ця доповідь, судячи по жвавій участі присутніх і численних запитах, була чи не найцікавішою з усіх.

Дня 15. травня ц. р. парохія при церкві св. о. Никслая дала **Свято Матері** у формі спільного обіду. Наш Відділ дав програму на це свято: п-ні Ольга Гарванко відчитала доповідь, а дівчатка зі Світлички під проводом своїх виховниць, пп. Лади Гусар і Марії Корженівської, співали, деклямували

і вручили мамам китиці квітів. Це була добра нагода для наших найменших трошки пописатися. Виповнити цілої якоїсь імпрези вони не встигли, бо замало є учнів (8), а ось при такій нагоді спільного обіду садівнички дуже влучно використали ситуацію — малята пописалися, батьки були в „сьомому небі“, а парохіяльний обід перемінився у справжнє „Свято Матері“.

Вже не раз наш Відділ напів-заплановував якісь прогульки. Кілька разів вже навіть дійшло до конкретного рішення: так, ідемо! І, чи вірите, що Відділ ще не зробив ніодної прогульки?! Всі пляни якось розбиваються і ніяк не можна прогульки zorganizувати! Біда є в тім, що люди є занадто змоторизовані і на „баси“ дивляться „кривим оком“. Також на більшу сім'ю це виходить нееконімічно. Но, і знову ми запланували прогульку. На цей раз це мала бути **дитяча прогулька** на закінчення Світлички. Участь могли брати всі. Це була дуже маленька прогулька, власними автами на пікнік на фарму СС. Василянок у Чесапек Ситі. Кожний їхав зі своїм „харчем“ — жодних вступів. А що на тій фармі міститься і сиротинець, то наша добра членка п-ні Слещька зложила 10.00 дол. на дарунки для сиріток. Ця прогулька-пікнік відбулася дня 5. червня ц. р. Чи вдалася? Судить самі: було 12 членок Відділу, 14 дітей і 3-ох гостей (чоловіки). Властиво могло бути багато більше, але в цю саму неділю відбувався переважний матч у Філадельфії, також був пікнік на фармі п. Малецького... Діти поглядали фарму, пекли „гат-доги“, як звичайно на пікніку. Але таки скажу, що з прогульками нам не щастить!

Л. Гарванко, прес. реф.

ЛОС АНДЖЕЛЕС, КАЛІФ.

Річні збори 55 Відділу СУА

Дата: 12. травня 1966 р.

Збори відкрила голова п-ні І. Сіак молитвою.

Президія зборів: п-ні Н. Березовська голова, п-ні О. Муць секретарка.

Звіти Управи дали погляд на діяльність Відділу.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відбулись одні ширші сходи і сім засідань Управи.

б) Культ.-освітня: Заходами Відділу відправлено панахиду за жінок-

Управа 55 Відділу СУА в Лос Анджелесі:

Від ліва до права: пп. Нуся Наконечна і Катерина Брікнер, скарбнички, п-ні Ольга Муць, І-ша містогорова, пп. Стефанія Шумна і Ольга Пайда, референтки сусп. опіки, п-ні Соня Васильків, ІІ-га містогорова, п-ні Ірина Сіак, голова, п-ні Наталія Березовська, культ.-освітня референтка, пп. Дарія Чайковська і Нуся Микитин, секретарки.

Board of the 55 UNWLA Branch in Los Angeles, Calif.

героїнь, що зложили своє життя за Батьківщину. Цілий рік Відділ співпрацював із Комітетом вшанування пам'яті Митрополита Шептицького, як рівнож дав фінансову допомогу для підготовки академії на ту ціль.

в) Виховна: Влаштовано костюмову забаву для дітей, що про неї вже була згадка у журналі.

Нова Управа: п-ні Ольга Муць, голова, п-ні В. Білинська, містогорова, п-ні Люся Прокопович, секретарка, п-ні Соня Васильків, скарбничка. Культурно-освітньою референткою вибрано п-ні Нусю Микитин. Вільними членами стали пп. Стефа Шумна, Марія Пальчук, Аня Прокопович, Аня Наконечна.

Збори закрила нововибрана голова, дякуючи за довір'я й закликаючи всіх до співпраці.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Вечір Миколи Понеділка у 64 Відділі СУА

Маестро Микола Понеділок загостив дня 14. травня 1966 р. до домівки нашого Відділу і в дарунку дав свій авторський вечір. Около 30 приярних, у тому числі кілька гостей-нечленів, мали нагоду насолоджуватись мистецькими творами згаданого автора.

На першу частину програми складались такі точки: 1. Уривок з повісті „Грицькова душа“, 2. „Журо, ти моя журо“, 3. „О, не будить мене“. В пер-

ших трьох уривках із ліричних новель, такий глибокий сентимент і така безмежна туга за рідною землею, що витиснув сльози зворушення, які моволі котились по обличчі приярних. Промовив до душі найбільш зрівноважених і опанованих. У цьому мистецький хист автора.

У другій частині програми прослухали приярні: 4. „Мово наша рідна“, 5. „Про молодь“, 6. „Незабутній день пам'яті Шевченка“, 7. „Моя праця в театрі“. Це були гуморески, за винятком точки 6 „Незабутній день“, де описане враження з посвячення пам'ятника Шевченкові. Не треба запевняти, що з питомим собі гумором вичарував у слухачів сальви сміху і також сльози, бо слухачі плакали, але тим разом від сміху.

Ціла програма так сентиментальна, як і весела, виконана з великим чуттям. Слова автора пливли з глибини душі з таким щирим переживанням, що й не диво, що вони передались усім без винятку слухачам. Всі були сердечно зворушені і вдячні авторові. Ніжна душа Миколи Понеділка збагнула настрої слухачів і зчери Маестро подякував за увагу до нього і за цілий цей Вечір. Цією дорогою 64 Відділ СУА почувается до милого обов'язку подякувати Маестрові за його щедрий дар у формі цього Авторського Вечора.

Пресова Референтка

Книжечко моя, книжечко

Сатира, відзначена на Конкурсі СУА

ДІЙОВІ ОСОБИ:

Поет
Іван Булька
Пані Луцька
Василь Колода
Марта — його дружина
Оля
Богдан

Дія відбувається в Нью Йорку, в наш час.

КАРТИНА ПЕРША

На сцені — являючи собою частини трьох окремих помешкань: Поета, Івана Бульки і пані Луцької — стоять три столи. На кожному з них — телефон. Стіл поета завалений книжками, газетами, журналами; стіл Івана Бульки — різними солодощами, овочами тощо. На столі пані Луцької — люстро, до якого вона заглядатиме під час розмови.

ПОЕТ (звертається до книжки, ніби до співрозмовника): Книжко моя, книжко, друже безталанний! Ось уже третій місяць минає, як тебе надруковано, а книгарня тільки два примірники продала... А я ж на тебе, книжко, останні гроші витратив. Тільки ти не подумай, що я шкодую тих витрачених грошей. Ні, я не шкодую, ти варта їх! Це я так собі... розмовляю. Два примірники за три місяці. Біда! Доведеться ще й самому продавати. Не вмію я і не люблю цього робити, а треба. (Переглядає адресар). Звернусь для початку до Івана Бульки. У нього є багато знайомих, може згодиться допомогти продати кілька примірників. (Бере слухавку, набирає потрібний номер телефону. Дзвінок — і на сцені з'являється власник телефону, що саме дзвонить — Іван Булька).

БУЛЬКА: Галло! Джон Булька слухає!

ПОЕТ: Доброго дня, Іване! Як здоров'ячко?

БУЛЬКА: А-а-а! Це ти, писачо! Дебридень, добридень! Здоров'ячко мое добре. Не нарікаю на нього. А як твоє? (бере щось зі столу, їсть).

ПОЕТ: Що ти кажеш? Я не чую тебе. Щось ніби шипить у слухавці.

БУЛЬКА: Та це не щось ніби шипить, а це я, Джон Булька, їм. У мене тут біля телефону завжди є щось смачненьке, тож я і я того... Так веселіше розмовляти і час даремно не гине.

ПОЕТ: В такому разі — смачного тобі!

БУЛЬКА: Дякую, дяку... О-о-ой!

ПОЕТ: Що з тобою?

БУЛЬКА: Приліпилась цукерка до зубів і ні туди, ні сюди... Вже! Нарешті проковтнув її. Та що ти казав?

ПОЕТ: Питаю, як твоє здоров'я?

БУЛЬКА: Знамените! Навіть ліпше, ніж мусить бути. Жінка вже й про дієту починає дбати. Черевце мое, як на дріжджах, росте, та й росте, сам не знаю, чого... Бо ж я, коли казати правду, їм зовсім мало, як те немовля. (Наливає в склянку пиво, п'є).

ПОЕТ: Мало, кажеш... Та я чую, що мало. Знову щось жуєш.

БУЛЬКА: А от і не вгадав. Це я не жую, а п'ю пиво.

ПОЕТ: Смачного ще раз тобі!

БУЛЬКА: Дякую, дякую!

ПОЕТ: А як твої господарські справи, Іване?

БУЛЬКА: Знамениті! Новин повна хата. Всі меблі нові, цьогорічні, а в сальоні справжній турецький килим. Три сотки доларів заплатив за нього. Не килим, а мрія!

ПОЕТ: Цікаво, цікаво...

БУЛЬКА: Ти ще мого нового авта не бачив?

ПОЕТ: Оце блакитне?

БУЛЬКА: Е, ні, того я вже давно не маю. Ти відстаєш від життя, писачо! Після того блакитного у мене було біле, потім зелене, а оце тепер я купив чорного „Каділляка“. Такий пишній, що коли їду, то всі оглядаються. Думають, що то якийсь міністер поїхав, а не Булька.

ПОЕТ: Отже, новин маєш багато, як я бачу.

БУЛЬКА: Та не бракує... А що в

тебе новенького?? Придбав, нарешті, телевізора?

ПОЕТ: Ще ні. Але... є і в мене новина. Цікавіша телевізора.

БУЛЬКА: Он як? А я вважав тебе нездалим до життя в Америці. Чого ж ти мовчав досі зі своєю новиною? Зайшов би колись на каву, поговорили б.

ПОЕТ: Дякую, з приємністю.

БУЛЬКА: Я по голосу чую, що в тебе там щось особливе сталося, мене не обдуриш, я не з тих. Я, братіку, одразу вгадав, що ти купив, нарешті, авто. І добре зробив! Воно тобі і вженитись швидше допоможе. Це ти мудро зробив, дуже мудро. А якої фірми?

ПОЕТ: Та ніякої, не поспішай! Це не авто.

БУЛЬКА: Та невже — хата?

ПОЕТ: А подумай ще трохи.

БУЛЬКА (набик, нервуючи): Та що ж це в нього там є? Невже й мене обігнав? Е-е ні, не дінде того! Булька міцно став на ноги (знову звертається до поета): Та кажи вже нарешті, яка там у тебе новина? Я так хвилююсь, що все печиво кінчив через тебе, знову живіт болітиме. Оо-ой, знову кольки беруть! Кажи швидше, яка в тебе новина, бо я ще й захворію так.

ПОЕТ: Моя новина... Я книжку написав!

БУЛЬКА: Ото і все?

ПОЕТ: Але ж це...

БУЛЬКА: Ану тебе зовсім з такою новиною! Якби знав, то й не хвилювався б.

ПОЕТ: Невже ти не розумієш, що для мене нова книжка — велика подія?

БУЛЬКА: Не вигадуй, яка там подія! А взагалі — доки ти ще з тими книжками возитимешся? Уже й сивіти почав, а розуму й досі не набрався. Кому та книжка тепер потрібна? Яка тобі з того користь, який прибуток?

ПОЕТ: Але ж книжка — це для мене життя!

БУЛЬКА: Ого, он як! Життя, кажеш? Видно, то не такий уже й поганий бізнес, коли з нього жити можна. Може... може б і я тим займався?

ПОЕТ: Ти?

БУЛЬКА: А чого ж і ні? Я все можу. Хіба мало роботи перейшло через мої руки за останні роки еміграції? І фото, і щітки до зубів, і курячі яйця... всього й не перелічиш. Тепер я зупинився на перепродажі домів, — найкращий прибуток дає.

ПОЕТ: Ти, як видно, майстер на всі руки.

БУЛЬКА: Життя навчило. Чого тільки я не робив! А книжку написати — це мені як раз плюнути, щиро кажучи.

ПОЕТ: Та невже?

БУЛЬКА: А що ж там такого особливого. І видатки невеликі: папір дешево коштує. Сідай собі і пиши.

ПОЕТ: Цікава твоя філософія, Іване. Тільки ж це теорія, а на практиці воно трохи інакше буває. Ти ось попробуй колись написати... ну, бодай п'ять сторінок.

БУЛЬКА: За п'ять сторінок я і не буду братись, а от за п'ятсот, а то й тисячу візьмусь з охотою. Тільки ти скажи мені по-просту, як старому другові: скільки доларів на рік чистого прибутку дає тобі твоя книжка?

ПОЕТ: На жаль, про прибутки нічого не можу тобі сказати, а про видатки, коли хочеш — можу, бо видав книжку цього разу власним коштом. Саме тому й хочу просити тебе...

БУЛЬКА (перебиває): Просити? О-о-ой, знову кольки взяли... І в двері хтось стукає. То ти не довго, в кількох словах.

ПОЕТ: Може б ти згодився взяти в мене кілька примірників книжки?

БУЛЬКА: Нащо мені кілька? І одного досить.

ПОЕТ: Один тобі, а решту може б ти продав між знайомими?

БУЛЬКА: Воно так, звичайно, як ти кажеш, але... як це зробити?

ПОЕТ: Я міг би навіть сьогодні заїхати до вас і...

БУЛЬКА: Ні, ні, сьогодні не приїди! Через кілька годин, вже навіть хвилин, ми з дружиною їдемо до Канади, в гості до її тітки. Он вона вже кличе мене.

ПОЕТ: Хто, тітка?

БУЛЬКА: Так... Та ні, не збивай

мене! Тітка є в Канаді, а це дружина кличе. Чуєш, гукає так ніжно: Джоніку, Джоніку...

ПОЕТ: Щось не чую такого.

БУЛЬКА: Бо це аж з третьої кімнати. О, знову кличе!

ПОЕТ: То може я зайду до вас, як повернетесь з Канади?

БУЛЬКА: Так, як повернемось. Ти чекай мого телефону. Як тільки ми повернемось, я тобі одразу ж і потелефоную. А покищо — бувай здоровий, я поспішаю!

(Булька поспішно вішає слухавку й наливає нову склянку пива).

ПОЕТ: Бувай і ти здоровий! (бере книжку, тулить до грудей). Книжко моя, книжко, друже безталанний! Вітають нас не так, як хотілось би... Не теплим дружнім словом, а холодною байдужністю. Проте не може бути, щоб усі були такі, як цей, не може бути! Ми ще знайдемо, книжко, тих, хто нас шануватиме й любитиме, обов'язково знайдемо! Але — на все потрібно часу й терпіння... (знову проглядає адресар).

БУЛЬКА (витає з чола хустинкою піт): Ху, аж у піт кинуло, ледве одробився від нього. Ще трохи — і він би позичав у мене гроші. І де він узявся на мою бідну голову зі своїми книжками? Що він собі думає? Тут у мене саме тепер такий бізнес довкола, що й дихнути ніколи, а він про книжку. Ще якби мені з того якась користь була — то інша справа, а так... нема дурних! Джон Булька вже давно нічого не робить без користі й довго він чекатиме, аж я повернусь з Канади, ой довго! А добре це я придумав з тіткою і Канадою. У мене така фантазія, що я сам міг би книжки писати, аби хотів... Але я людина розумна й дурницями не займаюсь. (Вкинувши щось до рота, Булька виходить).

ПОЕТ: Звернусь тепер до адвоката Луцького. Він — добра людина, напевне згодиться допомогти. Аби тільки не натрапити на його дружину, бо вона може пошкодити всій справі. (Знову бере слухавку: дзвінок — і до третього столика підходить пані Луцька).

ЛУЦЬКА: Галло!

ПОЕТ: Чи можу я говорити з адвокатом Луцьким?

ЛУЦЬКА: Не тільки ви, але навіть я, його власна дружина, не можу з ним говорити, бо його нема вдома.

ПОЕТ: Тоді я потелефоную іншим разом. Вибачте, що потурбував.

ЛУЦЬКА: Хвилинку! Хто це говорить? Дуже знайомий голос...

ПОЕТ Не думаю, що мій голос був вам дуже знайомим, бо ми з вами лиш раз бачились.

ЛУЦЬКА: Ах, це ви, поете ясноокий! Бачите, я вас одразу ж пізнала. Це правда, що ми з вами лише раз бачились, на вечері у панства Дубровських. Але... ви маєте таке незвичайне обличчя і такий чарівний голос, що досить одного разу, аби запам'ятати їх на все життя.

ПОЕТ: Вибачте... Не буду вас більше затримувати.

ЛУЦЬКА: Ви мене не затримуєте, я нікуди не поспішаю і мені дуже приємно поговорити з вами (вдивляється в люстро).

ПОЕТ: О котрій годині міг би я потелефонувати вашому чоловікові?

ЛУЦЬКА: А в якій справі? Чи не можу я його замінити?

ПОЕТ: Не думаю.

ЛУЦЬКА: Але все таки. Невже така велика таємниця?

ПОЕТ: Навпаки, зовсім ні. Я не так давно видав нову книжку і хотів би просити вашого чоловіка...

ЛУЦЬКА (перебиває): Ах, як цікаво! А про що ви написали? Є в ній, у цій вашій новій книжці, пікантні моменти?

ПОЕТ: Не знаю, що саме ви маєте на увазі.

ЛУЦЬКА: Не будьте наївним! Я маю на увазі в першу чергу кохання. Щоб він, головний герой, був мужній і сильний, як... як Тарзан, наприклад. Так, так, як Тарзан! Ах, це мій улюблений герой! Я вже стільки років мрію зустріти Тарзана в житті!..

ПОЕТ: Мушу вас розчарувати, пані. У моїй книжці Тарзана нема і взагалі я потелефоную іншим разом.

ЛУЦЬКА: Ні, ні, пождіть, ми ще не скінчили нашої розмови цим разом. Отже, щодо вашої нової книжки... Якщо нема в ній Тарзана і пікантних моментів, то бодай трагічні моменти є в ній, чи також нема?

ПОЕТ: Найкраще буде, коли ви прочитаєте книжку і самі побачите...

ЛУЦЬКА: Звичайно, звичайно, при першій нагоді я прочитаю її... Як матиму вільний час... Але я згоряю від нетерпіння вже тепер довідатися про трагічні моменти.

ПОЕТ: Наприклад?

(Продовження буде)

При громадській роботі

ВАШІНГТОН, Д. К.

Святочний Вечір в честь Івана Франка

78 Відділ США, бажаючи відзначити 50-річчя смерті Івана Франка, уладив дня 15. травня ц. р. святочний вечір, присвячений пам'яті поета.

Центральною точкою програми була доповідь Євгена Маланюка на тему „Франко — поет“. Є. Маланюк, якого від імені США і прибулих гостей привітала голова Відділу п-ні Слава Скасків, — надзвичайно оригінально, свobodно і невимушено розповів про свої зустрічі з поетичною творчістю Франка в роках своєї ранньої молодості, про дуже поверховний вплив поета Франка на Маланюкове покоління на східних українських землях, про повільне усвідомлення величчя Франка і наростання його впливу. На цьому тлі поет Євген Маланюк схарактеризував творчу індивідуальність Франка — поета, добачуючи в ньому потенційного слов'янського Гете, якому тільки зовнішні обставини не дозволили вповні розпростерти крила. Змалював теж Маланюк образ тих вартостей, що їх Франко вніс у скарбницю української поезії, особливо спиняючись на Франковому вершковому досягненню, на поемі „Мойсей“. Свої твердження він зілюстрував вибором із поетичної спадщини Франка.

Враження, яке зробила доповідь Євгена Маланюка, було скріплене відігранням „Української Сюїти“ американського композитора Кол Портера, основаної на українській народній пісні.

Доповнила програму деклямація Орісі Пашак, що прочитала вірш Євгена Маланюка.

Приявні, що їх було біля 60 осіб, ще довго не розходились і за чаєм, подаваним гостинними панями з США, обмінювались своїми враженнями і пережиттям небуденного вечора.

Софія Кушнір, прес. референтка

БРОНКС, Н. ЙІ.

Свято Матері 82 Відділу США

Цього року 82 Відділ США відзначив Свято Матері на своїх Ширших Сходинах дня 8. травня 1966. Хоч Відділ не оголошував про це свято, то в ньому взяли участь майже всі членки і багато гостей. Програму Свята приготувала п-і Ірена Іванчишин, вихов-

на референтка, при співучасті п-ні Катрі Колянковської, імпрезової референтки. Свято розпочала Голова Відділу вступним словом, вітаючи пароха церкви св. Покрови ПДМ о. Сотера Голика, ЧСВВ та всіх гостей і членок Відділу. Після цього новостворений при Відділі дитячий хор під проводом п-ні К. Колянковської відспівав пісню до Матері Божої: „О Мати Божа“. П-і Оксана Миськів дуже гарно виголосила реферат про ролі української матері. Відтак слідували виступи дітей з деклямаціями, грою на акордеоні й фортепіані та народними танцями.

Приємно було слухати деклямації наших малих діточок, що так щиро і гарно старалися привітати своїх матерів. З деклямаціями виступали такі діти: Л. Гошовська, Г. Баб'як. Х. і О. Гонко, Л. Стасів, В. Лотоцький, три сестри С. Г. П. Цегельські, М. Гніздовська, Н. В. і Р. Миськів та Р. Іванчишин. На акордеоні грою popisувалися: В. Мартиняк, М. Гонко і М. Шалай, а на фортепіані М. Кандюк. В танці „Гопак“ брали участь майже всі діти. На закінчення діти відіграли сценку „Квіткове весілля“ — Л. Глібова, а до танків у тій сценці приграла на фортепіані п-і Олена Лиско. Після цього, зібравшись всі на сцені, діти відспівали „Многая Літа“ своїм Мамам і Татам та обдарували їх китицями волошок. Батьки з нагоди такого гарного свята зложили 41 дол. на фонд будови Українського Католицького Університету в Римі.

Наталія Клецор, прес. референтка

СОНЯШНИК

(Докінчення зі ст. 23)

еода. І ми його викинули.

— Він зовсім не є невдалий, лише недозрілий. Ви його зірвали в квіту. Зішсували! За деякий час він дозрів би і в ньому були б тверді зернятка. З такого лаки́мства ти знищив сусідам прикрасу городчика! Не дав дозріти сім'ячкам, що ними так залюбки ласують пташки — горобчики. Ти потаний хлопчисько, гультіпака, шкідник, ти, ти! І Демко!

Юльکو розплакався і просив вибачення. Але татко вткнув йому в руку цей кусень соняшника і крикнув: А тепер підемо до панства Річних вибачитись. А Юлько:

Ой ні, ні татусю, мені соромно, я не можу! А татко його за обшивку тай поперед себе: — Кроком ррууш! сксмандував. О! бо татко в таких справах жартів не знає.

Можете собі уявити як це хлопчиків було приємно. Та на щастя якось мама змилювалась над ним. Винесла з дому вазоник із пишної розцвілою квіткою: На, сказала — подаруй цю квітку Дарусі, то може вона тобі простить.

Вже не будемо розказувати, як це все відбулося. Але Юлько й Демко вже знають, що чужих квітників не слід зачіпати, та й що кожна рослина, кожне зернятко мусить дозріти, щоб його можна було спожити.

ЖУРНАЛ ДЛЯ БАБУСИ

В останньому часі відновили фундацію передплат — 48 Відділ із Філадельфії і 59 Відділ із Балтимору. Щира дяка за те!

Але й наші читачки радо відгукуються на цю потребу. П-ні Стефанія Жуковська з Реґо Парку вже четвертий раз відновлює цю фундацію, а п-ні Уляна Терлецька з Шикаґо вперше уфундувала її. Щиро дякуємо за цю увагу для наших старших самітніх жінок!

ФУНДАТОРИ ДОМУ США

Перед XIV. Конвенцією Окружна Рада США в Шикаґо повела серед Відділів Окружжя кампанію за фундацію Дому США. Кампанія була дуже успішною, бо всі Відділи, окрім новоствореного тоді 84, пожертвували закуплені вже уділи (шери) або стали фундаторами, жертвуючи 100 дол. І так зложили на фундацію Дому США: 22 і 36 Відділи свої уділи по 100 дол., 29 і 74 Відділи зложили перед і в часі Конвенції по 100 дол., а 51 Відділ США зложив 20 дол. на сплату моргеджу на президентському обіді. Щире Спасибі!

Приписи на 11 обідів (37 штук)

з досвіду Анни Богачевської, Євгенії Котис, Ликерії Мачук, Анни Сивуляк, Зеновії Терлецької

у практичній частині „Нашого Життя“, 1964 р. можете замовити в Централі США Ціна \$1.00

2nd CLASS POSTAGE
PAID AT PHILA., PA.
Return to "OUR LIFE" Magazine
4936 N. 13th St., Philadelphia 41, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ — Серія 5, ст. 8 — UKRAINIAN DESIGNS

Взори з жіночих сорочок на Городенщині